

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. III

Kentucky • Louisiana • Maine • Maryland
Massachusetts • Michigan • Minnesota • Mississippi

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. III

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 08

கென்டக்கி, லூசியானா, மெயின், மேரிலாந்து,
மசாகுசெட்ஸ், மிச்சிகன், மினசோட்டா, மிசிசிப்பி.
அமெரிக்கப் பயணத்தின் மூன்றாம் கட்டம்,
ஒஹையோ பள்ளத்தாக்கிலிருந்து டெல்டா வரை.

அத்தியாயம் பூஜ்ஜியம் — பொதுவான தொடக்கம்

இந்தத் தொடக்க அத்தியாயம் அமெரிக்க ஐக்கிய
நாடுகளின் பெண்கள் தொடரின் ஆறு
தொகுதிகளுக்கும் பொதுவானது. இது இங்கே
முழுமையாகத் தரப்பட்டுள்ளது; மீண்டும் மீண்டும்
படிக்காமல் தொடரை வரிசையாகப் படிக்க வசதியாக
மடிக்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தியாயம் பூஜ்ஜியம்

இங்கே உலகம் ஒரு நிலப்பரப்பு அல்ல: அது ஓர் எல்லை.
வட துருவம் வரவேற்பதில்லை, மன்னிப்பதில்லை,
தவறுக்கு இடம் தருவதில்லை. வெண்மை ஒரு
முழுமையான சக்தியாக ஆட்சி செய்கிறது,
மௌனமாக, நினைவின்றி. வெப்பநிலை ஒரு
வானிலைத் தரவு அல்ல: அது ஒரு வேட்டை விலங்கு.
இரவு மாதக்கணக்கில் நீள்கிறது, எண்ணங்களை
நசுக்குகிறது, மனிதர்களின் வடிவங்களைச்
சிதைக்கிறது, அவர்களின் மன உறுதியை
விழுங்குகிறது.

சமூகங்கள் சிலவே, சிறியவை, மூடியவை. இனுவிட், யூப்பிக், ஆர்க்டிக் மக்கள் யாரும் தங்கத் தேர்ந்தெடுக்காத இடத்தில் வாழ்கிறார்கள். இங்கே ஒவ்வொருவரும் குழுவின் உயிர்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதவர். நீங்கள் பயனுள்ளவராக இல்லையென்றால், சுமையாகிவிடுகிறீர்கள். சுமையாகிவிடுபவர்கள் மௌனத்திற்குள், பனிக்குள், எந்தச் சலுகையும் தராத ஒரு சூழலின் விதிக்குள் மறைந்துவிடுகிறார்கள்.

அறிவியல் தளங்கள் இன்னொரு வகைக் குளிரைச் சேர்க்கின்றன: படிநிலைகளின் குளிர். இங்கே ஒரு பெண் அரிதான இருப்பு, தன்னைப் பொருத்திக்கொள்ள வேண்டிய அல்லது வீழ்ந்துபோக வேண்டிய ஒரு விதிவிலக்கு.

இந்த இடத்தில் "காணாமல் போதல்" என்ற கருத்தே இல்லை. எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும் வெண்மை மட்டுமே இருக்கிறது.

இனுவிட் மற்றும் யூப்பிக் பெண்கள்

ஆர்க்டிக் சிறுமி செல்லம் கொஞ்சப்படுவதில்லை: அவள் தயார்படுத்தப்படுகிறாள். குளிரையும் இருளையும் பசியையும் தாங்க அவள் சீக்கிரமே கற்றுக்கொள்கிறாள். அவள் குலத்துக்குப் பயனுள்ளவளாக ஆக வேண்டும், ஏனென்றால் இங்கே அடையாளம் தனிப்பட்டது அல்ல. அது செயல்பாட்டுக்குரியது. குடும்பத்தின், சமூகத்தின் சுமையைப் பெண் சுமக்கிறாள்: உணவு, நெருப்பு, குழந்தைகள், தோல்கள், பராமரிப்பு. யாரும் உரிமைகளைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. யாரும் பலவீனத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. மனச்சோர்வு

இருக்கிறது, ஆனால் அதற்குப் பெயர் இல்லை.
வன்முறை இருக்கிறது, ஆனால் அதற்குச் சாட்சிகள்
இல்லை.

அறிவியல் தளங்களின் பெண்

கல்வி கற்றவள், திறமையானவள், ஒழுங்குக்குப்
பழகியவள். ஆய்வாளராக, தொழில்நுட்பராக,
மருத்துவராக வருகிறாள். வட துருவம் தகுதிகளை
அங்கீகரிப்பதில்லை என்பதை அவள் விரைவில்
கண்டுகொள்கிறாள். இங்கே மன உறுதி மட்டுமே
கணக்கில் வருகிறது. ஆண்களின் படிநிலைகள்
அவளை ஆள்கின்றன, பலவீனத்தின் எந்த
அடையாளமும் பலவீனமாகவே
பொருள்கொள்ளப்படுகிறது. இது வலிமை மட்டும்
போதாத ஒரு சூழல்: தீவிரமான சுயக்கட்டுப்பாடு
தேவைப்படுகிறது.

மேற்கத்திய “வெளியிலிருந்து வந்த” பெண்

சுதந்திரத்தில் வளர்ந்தவள், குளிரை வெல்ல முடியும்
என்று நம்பி வருகிறாள். ஆனால் இந்த இடம் அவளை
உடைத்துவிடுகிறது: தனிமை, சின்னஞ்சிறிய இடங்கள்,
முடிவில்லாத மௌனங்கள். தளங்கள் சமூகங்கள்
அல்ல, அவை இயந்திரங்கள். ஆண்கள் வடிவமைத்த ஓர்
இயந்திரத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு பெண்,
மறைந்துபோகாமல் இருக்கப் போராட வேண்டும்.

உலகின் விளிம்புக்கு ஒரு பயணம்

“Nino” என்று அழைக்கப்படும் என் பக்கத்து
வீட்டுக்காரர் Antonio, பல ஆண்டுகளாக நார்த் கேப்,
நள்ளிரவுச் சூரியன், இருளில்லாத மாதங்கள் பற்றிப்
பேசிக்கொண்டிருந்தார். அது அவர் பைக்குள்

வைத்திருந்த ஒரு கனவு, சாத்தியமே இல்லாத ஒன்றைப் போல. மே மாதத்தின் ஒரு காலையில், நான் அவர் வீட்டு அழைப்பு மணியை அடித்து இதை மட்டும் சொன்னேன்: “உங்கள் பெட்டியைத் தயார் செய்யுங்கள். ஒரு மணி நேரத்தில் வருகிறேன். 30 நாளில் திரும்பி வருவோம்.” அவர் வியப்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் என்னைப் பார்த்தார். கவலைப்பட்ட அவர் மனைவி எங்கள் திட்டம் என்னவென்று கேட்டார். “ஒரு கனவைத் துரத்துவது,” என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

நாங்கள் காரில் ஏறினோம். எங்கள் மனைவிகள் எங்களைப் பைத்தியக்காரர்களைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தார்கள். ஆனால் இந்தப் பயணம் உண்மையானது. Nino ஏற்கெனவே கேள்விகளால் நிறைந்திருந்தார். “நாம் எங்கே போகிறோம்? எவ்வளவு பணம் எடுத்து வர வேண்டும்?” “நிம்மதியாக இருங்கள்,” என்று நான் சொன்னேன். “54 மணி நேரத்தில் அங்கே இருப்போம். வெறும் 5,000 கி.மீ. புதிய Range Rover-இல் இருக்கிறோம். பயணத்தை அனுபவியுங்கள்.”

ஒவ்வொரு 300 கி.மீ.க்கும் நான் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது: என்னைவிடப் பன்னிரண்டு வயது மூத்த அவருக்குத் தனக்கென ஒரு வேகம் இருந்தது. என்னிடம் தண்ணீரும் பானங்களும் இருந்தன; அவருக்குக் காபியும் உடல் தேவைகளும் இருந்தன. நாங்கள் மேலும் மேலும் போகப் போக, அவர் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகம் பேசினார். அந்த முடிவில்லாத சாலை இல்லையென்றால் நான் ஒருபோதும் அறிந்திருக்க முடியாத விஷயங்கள்.

காரில் தனியாக இருக்கும் இரண்டு ஆண்கள் எப்போதும் பெண்களைப் பற்றியே பேசுகிறார்கள். அவர் தன் மனைவியை மட்டுமே அறிந்திருந்தார். நான்

சிரித்தேன். அவருக்கு ஆறுதல் சொன்னேன்: "நாமும் அப்படித்தான்."

60 மணி நேரம் கார் ஓட்டியும் நான் எப்படித் தெளிவாக இருக்கிறேன் என்று அவர் கேட்டார். ரஷ்யாவைப் பற்றிச் சொன்னேன்: 22 வயதில், நான் ஒருபோதும் சந்தித்திராத ஒரு பெண்ணைச் சந்திக்க 51 மணி நேரம் ஓட்டினேன். "தூரங்கள் எல்லைகள் அல்ல," என்று அவரிடம் சொன்னேன், "அவை சாக்குப்போக்குகள். எனக்கு ஒருபோதும் அவை இருந்ததில்லை."

வெண்மைக்குள் வருகை

நாங்கள் நார்வேக்குள் நுழைந்தோம். சாலையோரம் ஒரு தங்கும் விடுதி. காரை அங்கே விட்டுவிட்டு, பனிச்சறுக்கு வண்டியில் தொடர்வோம்.

வழிகாட்டி உடல் முழுவதும் மூடியிருந்தார், யாராலும் ஊடுருவ முடியாதவராக. கண்ணாடியைக் கழற்றியபோதுதான் அது ஒரு பெண் என்று கண்டுகொண்டேன். ஒரு நார்வேஜியப் பெண், மௌனமானவள், நேரடியானவள், பனிக்கட்டி போன்றவள். Nino வண்டியின் நடுவில், அவள் முன்னால், 190 செ.மீ. உயர நான் பின்னால், கடைசியாக.

இன்னும் பகல் வெளிச்சம் இருந்தது. என் கடிகாரம் நேரத்தைக் காட்டியது, ஆனால் அது இரவா காலையா என்று சொல்லவில்லை. அது நள்ளிரவுச் சூரியன். நாங்கள் நார்த் கேப்பை அடைந்திருந்தோம்.

Nino அழுதார். என்னைக் கட்டிப்பிடித்தார். நான் சிரித்துக்கொண்டே அவரிடம் சொன்னேன்: "கவனமாக இருங்கள்... நாம் ஓரினச்சேர்க்கையாளர்கள் என்று

மக்கள் நினைக்கக்கூடும்." நாங்கள் சிரித்தோம், ஆனால் நாங்கள் உலகின் விளிம்பில் இருந்தோம்.

பிறகு உறைபனி வந்தது: -52°C.

உண்மையான ஆர்க்டிக் கிற்குள் நுழைவு

உடை மாற்றுவதற்காக எங்களை ஓர் உலோகக் கொள்கலனுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மிகக் கனமான, திண்டு வைத்த உடைகள், சிக்கலான ஜிப்புகளால் மூடப்பட்டவை.

வழிகாட்டிக்கு நான் பணம் கொடுத்தேன். Nino சில ஆண்டுகளுடன் ஓர் இக்லாவில் விடப்பட்டார்; நான் இன்னொன்றில் ஒரு குடும்பத்துடன் விடப்பட்டேன்: 70-க்கும் 80-க்கும் இடைப்பட்ட வயதுடைய ஒரு முதியவர், 30-க்கும் 50-க்கும் இடைப்பட்ட மூன்று பெண்கள்.

அது ஒரு மூடிய உலகம். எளிமையானது. கொடூரமானது.

அந்த ஆண் ஒதுங்கி நின்றார். பெண்கள் வேலையின் வேகத்தைத் தக்கவைத்தார்கள். கழிப்பறை என்பது இக்லாவிலிருந்து ஐந்து மீட்டர் தொலைவில் இருந்த ஒரு மேடு: மலம் தரையைத் தொடுவதற்கு முன்பே உறைந்துவிட்டது. என் முதல் சிறுநீர் ஒரு மஞ்சள் ஆர்க்டிக் நட்சத்திரமாக மாறியது. அது வடக்கு என்னை வரவேற்ற விதம்.

நடுத்தர வயதுப் பெண் Magi கொஞ்சம் ஆங்கிலம் பேசினாள். மற்றவை எல்லாம் சைகைகள், கண்கள், கைகள். குளிரின் மொழி.

உடையை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று எனக்குத் தெரியாதபோது, அவள் யோசிக்காமல், மறைவான ஒரு ஜிப்பைக் காட்ட என் இடுப்புக்குக் கீழே தொட்டாள்.

அதில் எந்தக் கள்ளமும் இல்லை, எந்தக் கூச்சமும் இல்லை: வெறும் செயல்பாடு. உயிர்வாழ்தல்.

இக்லாவில் மூன்று நாட்கள்

அவர்கள் உணவு கொண்டு வந்தார்கள். புகையிட்ட மீன், பச்சை மீன், காட் மீனின் கல்லீரல், திமிங்கலத்தின் வயிறு. சுறா உருண்டைகளும். வேறு வழி இல்லை. மாற்று இல்லை. இயற்கை தருவது இதுதான்.

பிறகு நான் குடித்தேன்: ஒரு சிவப்புத் திரவம். அது ஓயின் என்று நினைத்தேன். அது வடிகட்டி, கொதிக்கவைத்து, இனிப்புச் சேர்த்த திமிங்கல ரத்தம். அதைக் குடித்தேன். இதுவரை உணர்ந்திராத ஒரு வலிமையை அது எனக்குத் தந்தது. ஆதிகால ஆற்றல். அது கொக்கைன் என்று நினைத்தேன். இல்லை. அது உடலுக்குள் நுழையும் வடக்கு.

பெண்கள் என்னைக் கவனித்தார்கள். முதியவர் வேட்டைக்குப் போனார். நான் ஓய்வெடுத்து ரத்தம் குடித்தேன். தொலைபேசி இல்லாமல், இணையம் இல்லாமல், கணினி இல்லாமல், Nino இல்லாமல் மூன்று நாட்கள். நானும் அவர்களும் மட்டும்.

இரவு இல்லை. ஒளி, நெருப்பு, பனி, மூச்சு மட்டுமே.

மூன்று பெண்களும் தூங்கப் படுத்தார்கள். நான் ஓர் இடம் தேடினேன். அவர்களில் இளையவள் கையை உயர்த்தி என்னை அருகில் வரச் சைகை செய்தாள். அவர்கள் வெடித்துச் சிரித்தார்கள். எனக்குப் புரியவில்லை. நான் அவர்களுடைய "கிறிஸ்துமஸ்" என்று சொன்னார்கள்.

நான் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டேன் என்று சொல்லும் ஒரு வழி.

நன்றி சொல்வதற்காக அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுக்க முயன்றேன். அவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஓர் அணைப்பு மட்டுமே வேண்டும். அருகில் இருப்பதுபோல உணர் Calabria வட்டார மொழியில் சில வார்த்தைகளும்.

அங்கேதான் உண்மையான பரிசுகளின் மதிப்பைப் புரிந்துகொண்டேன்: வாங்கவோ விற்கவோ முடியாதவை.

வழிகாட்டியின் விடைபெறல்

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு வழிகாட்டி வந்தாள். அவள் அந்த மூன்று பெண்களுடன் ஒரு மணி நேரம் பேசினாள். நான் வெளியே இருந்தேன். அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அது என் விஷயம் அல்ல. அது அவர்களுடைய மொழி, அவர்களுடைய உலகம், அவர்களுடைய சட்டம்.

கொள்கலனில், நான் உடை கழற்றிக்கொண்டிருந்தபோது, வழிகாட்டி உள்ளே வந்தாள். ஆர்வத்துடன். நேரடியாக. வடக்கத்தியப் பெண்ணாக. என்னை இறுக அணைத்தாள். என்னை முத்தமிட்டாள். அவள் தோல் பால் போல வெண்மையாக இருந்தது. அவள் கண்கள் ஆகஸ்ட் மாத வானம் போல நீலமாக இருந்தன.

தன்னை அழைத்துச் செல்லும்படி என்னைக் கேட்டாள். அந்த உலகத்திலிருந்து வெளியேற அவள் எதையும் செய்திருப்பாள்.

நான் மரியாதையுடன் புன்னகைத்தேன். என்னால் முடியவில்லை. நான் அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது.

அவளிடம் ஒரே ஒரு வாக்குறுதியை மட்டும் விட்டுச் சென்றேன்: “உனக்கு ஏதாவது தேவைப்பட்டால், எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுது. நான் உதவுகிறேன்.” அவள் பணத்தைக்கூட மறுத்தாள். அவள் ஓர் அழகான பெண், ஆனால் தனிமையானவள். தூரத்திலிருந்து பார்க்க முடியாத ஒரு தனிமை. குளிர் மன்னிக்காத ஒரு தனிமை.

வீடு திரும்புதல்

நாங்கள் Nino-வை அழைத்துவரப் போனோம். அவர் பரவசத்தில் இருந்தார். திரும்பிப் போக அவருக்கு விருப்பமில்லை. ஆனால் அவர் மனைவியுடன் எனக்கு ஒரு சந்திப்பு இருந்தது.

அவர் தன் மூன்று நாட்களைப் பற்றி எல்லோரிடமும் சொன்னார். நான் மௌனமாக இருந்தேன். அந்த மனிதரிடம் நான் ஒருபோதும் எதையும் பகிர்ந்துகொள்ளவில்லை. காகிதத்திடம் மட்டுமே.

அப்படியாக, Nino தன் உலகத்துக்குத் திரும்பியபோது, நான் ஏற்கெனவே இன்னொரு உலகத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். இன்னொரு இலக்கு. இன்னொரு சந்திப்பு.

வருக.

பின்னூரை

வடக்கு உங்களை எடுத்துக்கொள்வதில்லை: அது உங்களை மாற்றுகிறது. அது ஒருபோதும் உங்களை

முழுமையாகத் திருப்பித் தருவதில்லை. ஆண்கள் வட துருவத்துக்கு ஒளியைத் தேடி, மௌனத்தைத் தேடி,

புகைப்படங்களைத் தேடி, கனவுகளைத் தேடி
வருகிறார்கள். பெண்கள் உயிர்வாழ்வதற்காகத்
தங்குகிறார்கள்.

ஆண்கள் தாங்கள் பார்த்ததைச் சொல்கிறார்கள்.
பெண்கள் தாங்கள் அனுபவித்ததைப் பற்றி மௌனம்
காக்கிறார்கள்.

ஆண்கள் திரும்புகிறார்கள். பெண்கள் தங்குகிறார்கள்.
அவர்கள் குளிரில், பனி வீடுகளில், யாரும் கேட்காத
மௌனங்களில் தங்குகிறார்கள். தங்களைக்
கொண்டாடாத சமூகங்களைத் தாங்குவதற்காகத்
தங்குகிறார்கள். குழந்தைகளையும் முதியவர்களையும்
அந்நியர்களையும் காப்பதற்காகத் தங்குகிறார்கள்.
கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாகத் தங்குகிறார்கள்.

அங்கிருந்து நான் ஒரே ஒரு நினைவை மட்டும்
எடுத்துக்கொண்டேன்: ஓர் அழகான, நம்ப முடியாத
அளவுக்கு அழகான பெண், ஆனால் தனிமையானவள்.
காதல் அர்த்தத்தில் அல்ல. மனித அர்த்தத்தில். துயர
அர்த்தத்தில்.

சிந்தனை

வடக்கு உடலைக் கொல்வதில்லை. அது இருப்பைக்
கொல்கிறது. எஞ்சியிருப்பது வெண்மை: பெண்கள்
வாழ்ந்துகொண்டே அதே நேரத்தில் மறைந்துபோகும்
ஓர் இடம்.

அதனால்தான் நான் எழுதுகிறேன். ஏனென்றால்
தீவிரமான இடங்கள் தங்கள் கதையைத் தாங்களே
சொல்வதில்லை. அவற்றின் வழியே
பயணிப்பவர்களுக்கு மௌனமாக இருக்கும்
ஆடம்பரம் கட்டுப்படியாகாது.

நான் அல்ல. நான் அல்ல. என் மண் என்னைப் பெற்றெடுத்தது, உலகின் மற்ற பகுதிகள் என்னை ஒரு விருந்தினராக அல்ல, குடும்பத்தில் ஒருவனாக வரவேற்கின்றன.

வடக்கின் முழுமையான வெண்மையிலிருந்து, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் முழுமையான குழப்பத்துக்குள் இறங்கினேன்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள்

சாத்தியமற்ற பணி

ஓர் அமெரிக்க நிறுவனத்தில் பதினெட்டு ஆண்டுகள் வேலை செய்வது, உலகின் வேறு எந்த நிறுவனமும் தர முடியாத ஒன்றைத் தருகிறது: ஒரு பணிக் கலாச்சாரம், நடைமுறைகள், தெளிவான ஒரு நோக்கம், வெறும் கோட்பாடாக இல்லாமல் அன்றாட நடைமுறையாக இருக்கும் மதிப்பீடுகளின் ஓர் அமைப்பு. அவர்கள் அவற்றை உங்களுக்கு விளக்குவதில்லை; உங்களுக்காக அவற்றைக் கட்டியெழுப்புகிறார்கள். அதை உங்கள் அனுமதி கேட்காமலே செய்கிறார்கள்.

நியூயார்க் அலுவலகத்தில் இருந்தபோது, நான் ஒருபோதும் கற்பனை செய்திராத ஒரு வேலை எனக்கு வழங்கப்பட்டது. பதவி உயர்வு அல்ல. இடமாற்றம் அல்ல. ஒரு சோதனை.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்குள் மனித உறவுகளின் ஒரு மாதிரியைச் சரிபார்க்க உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ரகசியத் திட்டம். அவர்கள் மேலாளர்களையோ உளவியலாளர்களையோ பயிற்சியாளர்களையோ தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. நிஜ உலகில் ஒரு குறிப்பிட்ட வகை அனுபவம் கொண்டவர்களைத்

தேர்ந்தெடுத்தார்கள். என் பெயர் வந்தது—நான் பதினெட்டு ஆண்டுகளாக விற்பனைத் துறையில் இருந்தபோதிலும். அவர்கள் பதவியைப் பார்க்கவில்லை: மனதைப் பார்த்தார்கள்.

சோதனையை விளக்குவது எளிது, நிறைவேற்றுவது மிகக் கடினம்:

ஓர் ஆண்டில் 50 அமெரிக்க மாநிலங்களுக்கும் செல்ல வேண்டும், நகரங்களை நானே தேர்ந்தெடுத்து, ஒவ்வொன்றிலும் குறைந்தது ஒரு வாரம் தங்க வேண்டும்.

கடைசி இரண்டு வாரங்கள் கட்டாய விடுமுறையாக இருக்கும். எல்லாச் செலவுகளையும் அவர்கள் ஏற்பாடுகள். நான் வாழ வேண்டும், கவனிக்க வேண்டும், புரிந்துகொள்ள வேண்டும், ஒவ்வொரு திங்கள்கிழமையும் ஓர் அறிக்கை அனுப்ப வேண்டும். மனிதத்தன்மையான, உலர்ந்த, துல்லியமான ஒரு கணக்கு.

ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டேன். வீட்டுக்குத் தெரிவித்தேன். அவர்கள் எதுவும் கேட்கவில்லை. மாதாந்திரப் பொருட்கள் வந்துவிட்டனவா என்று மட்டும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார்கள். நான் அமெரிக்காவில் ஓர் ஆண்டை எதிர்கொள்ளவிருந்தேன். அவர்கள், எப்போதும் போல, அடுத்த மாதத்தை எதிர்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாதுகாப்புக்காக, என் சம்பளம் நேரடியாக இத்தாலியில் உள்ள என் வங்கிக் கணக்கில் செலுத்தப்பட்டது. அது என்னிடம் நாகரிகமாகச் சொல்லும் ஒரு வழி: "முட்டாள்தனமாக எதுவும் செய்யாதீர்கள். உங்களிடம் இருப்பதை வைத்து

வாழுங்கள். நீங்கள் உண்மையில் யார் என்று பார்ப்போம்.”

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் என் மூல அறிக்கைகளையும், பகுப்பாய்வுகளையும், என்னைப் பற்றி அவர்கள் சேகரித்திருந்த தகவல்களையும் பார்க்க எனக்கு அனுமதி கிடைத்தது. இந்தப் புத்தகம் அங்கிருந்துதான் பிறந்தது. இதை வெளியிட எனக்கு ஒப்புதல் கிடைத்தது, ஒரே ஒரு நிபந்தனையுடன்: இதை ஆணையிட்ட நிறுவனத்தின் பெயரை ஒருபோதும் குறிப்பிடக் கூடாது.

அது முக்கியமில்லை. இந்தக் கதை இலச்சினைகளைப் பற்றியது அல்ல. நேரில் அனுபவிக்காமல் புரிந்துகொள்ளவே முடியாத ஒரு நாட்டில் இருக்கும் ஒரு மனிதனைப் பற்றியது.

மிகத் தொலைவான இடத்திலிருந்து தொடங்கட்டுமா?

தர்க்கரீதியான தேர்வு மையத்திலிருந்து அல்ல, விளிம்புகளிலிருந்து தொடங்குவதுதான். இரண்டு எளிய காரணங்களுக்காக:

1. சோதனையிலிருந்து அப்போதுதான் வந்திருந்தேன்: உயர்ந்த தெளிவு, முழுமையான கவனம்.
2. எல்லையிலிருந்து தொடங்குவதால், பாதையைச் சரிசெய்து பயணத்தைச் சுத்தமாக முடிக்க முடியும்.

பாஸ்டனிலோ சிகாகோவிலோ தொடங்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை. நான் ஓர் எல்லையிலிருந்து தொடங்க வேண்டும். காகிதத்தில் மட்டுமே அமெரிக்காவாக இருக்கும் ஓர் இடத்திலிருந்து.

அலாஸ்காவின் தலைநகரான ஜூனோவைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். தனிமைப்பட்டது. படகிலோ விமானத்திலோ மட்டுமே அடையக்கூடியது. யாருக்கும் சொந்தமில்லாத ஒரு நகரம். தொடங்குவதற்கு மிகச் சரியான இடம்.

வளங்களை உகந்ததாக்குதல்

புறப்படுவதற்கு முன், ஓர் அமெரிக்கர் முதன்மையாக மதிக்கும் ஒன்றைச் செய்தேன்: ஒரு சுற்றுலாப் பயணியைப் போல அல்ல, ஒரு தொழில்முறையாளரைப் போல என்னை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டேன்.

மிகப் பெரிய உள்நாட்டு வலையமைப்புகளைக் கொண்ட, மிகப் பிரபலமான மூன்று விமான நிறுவனங்களை அழைத்தேன். ஒரு மணி நேரத்துக்குள், ஐம்பது உள்நாட்டு விமானப் பயணங்களுக்கான ஒரு சீட்டுப் புத்தகத்தை 60% தள்ளுபடியில் வாங்கினேன்.

கால வரம்பு இல்லை. நாள் வரம்பு இல்லை. கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. ஒரே ஒரு நிபந்தனை: ஓர் ஆண்டுக்குள் பயன்படுத்த வேண்டும்.

ஹோட்டல் சங்கிலிகள், Uber டாக்சிகள், கார் வாடகை நிறுவனங்களிடமும் இதையே செய்தேன், பிறகு கட்டடங்களின், வழிமுறைகளின் ஒழுங்கான ஓர் அட்டவணையைத் தயாரித்தேன், ஆனால் நேரங்களை அல்ல.

நான் தயாராக இருந்தேன்.

அது என் முதல் உண்மையான வெற்றி. எனக்கு நகரத் தெரியும் என்பதற்கான முதல் அடையாளம்.

அமெரிக்கா காத்திருப்பவர்களுக்கு அல்ல,
செயல்படுபவர்களுக்கே வெகுமதி தருகிறது.

நிறுவனம் அந்தப் பரிவர்த்தனையைப் பார்த்தபோது,
ஓர் அமெரிக்கக் கலாச்சாரம் எப்போதும் செய்வதைச்
செய்தது: நம்பகத்தன்மையைச் சரிபார்த்தது.

தொடர்ச்சியான பயணத்தில் ஓர் ஆண்டைக் கையாள
என்னால் முடியுமா? எதிர்பாராத நிகழ்வுகளையும்
தூரங்களையும் அவசரநிலைகளையும் சமாளிக்க
என்னால் முடியுமா? நான் சுயமாக
இயங்கக்கூடியவனா?

இந்தக் காரணத்துக்காக, புறப்படுவதற்கு முன்,
இன்னொரு முக்கியமான விவரத்தைச் சரிசெய்தேன்:

என் கிரெடிட் கார்டில் மாதத்துக்குக் குறைந்தது \$100,000
கடன் வரம்பு இருப்பதை உறுதிசெய்தேன்.

அது செலவழிப்பதற்காக அல்ல. அவற்றை நிர்வகிக்க
எங்களால் முடியும் என்று காட்டுவதற்காக.

அமெரிக்கர்கள் இப்படித்தான் நினைக்கிறார்கள்:
உங்களுக்குச் சுயாட்சி இல்லையென்றால், சுதந்திரம்
இல்லை. சுதந்திரம் இல்லையென்றால், உங்களை
மதிப்பிட முடியாது.

அந்தக் கணத்திலிருந்து, அந்தத் திட்டம் இனி ஒரு பணி
அல்ல. அது ஒரு லட்சியப் பயணம்.

இப்போது உண்மையாகவே பயணிக்கிறோம்

அலாஸ்கா புவியியலால் மட்டுமே அமெரிக்க ஐக்கிய
நாடுகளின் பகுதி. அது இன்னோர் உலகம்.

பெண்கள் தடயமே இல்லாமல் மறைந்துபோகும் இடம்
அது. ஒரு புகார் ஒருபோதும் தன் இலக்கை அடையாத

இடம். நகரங்கள் ஒரு காட்டுமிராண்டிக் கண்டத்தின் நடுவில் இருக்கும் நாகரிகத் தீவுகள் மட்டுமே ஆன இடம்.

ஜூனோ என் முதல் சோதனை: நாட்டின் மற்ற பகுதிகளுடன் இணைக்கும் சாலைகள் இல்லாத ஒரு தலைநகரம். அமெரிக்காவாகத் தோன்றாத அமெரிக்காவின் ஒரு துண்டு.

இங்கே நான் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன்: இந்தப் பயணம் புவியியல் சார்ந்ததாக இருக்காது. அது மனிதம் சார்ந்ததாக இருக்கும்.

பகுதி 1 (தொகுதி I)

அலபாமா – அலாஸ்கா – அரிசோனா – ஆர்கன்சா – கலிபோர்னியா – கொலராடோ – கனெக்டிகட் – டெலவேர் – ஃப்ளோரிடா – ஜார்ஜியா

பகுதி 2 (தொகுதி II)

ஹவாய் – ஐடஹோ – இல்லினாய் – இந்தியானா – அயோவா – கன்சாஸ் – கென்டக்கி – லூசியானா – மெயின் – மேரிலாந்து

பகுதி 3 (தொகுதி III)

மசாகுசெட்ஸ் – மிச்சிகன் – மினசோட்டா – மிசிசிப்பி – மிசோரி – மொன்டானா – நெப்ராஸ்கா – நெவாடா – நியூ ஹாம்ப்ஷயர் – நியூ ஜெர்சி – நியூ மெக்சிகோ

பகுதி 4 (தொகுதி IV)

நியூயார்க் – வாஷிங்டன்

பகுதி 5 (தொகுதி V)

வட கரோலினா – வட டகோட்டா – ஒஹையோ –
ஓக்லஹோமா – ஒரிகன் – பென்சில்வேனியா – ரோட்
தீவு – தென் கரோலினா

பகுதி 6 (தொகுதி VI)

தென் டகோட்டா – டென்னசி – டெக்சஸ் – யூட்டா –
வெர்மான்ட் – வர்ஜீனியா – மேற்கு வர்ஜீனியா –
விஸ்கான்சின் – வயோமிங்

கென்டக்கி

கென்டக்கி இரண்டு பரிமாணங்களில் இருக்கும் ஒரு
மாநிலம்: மேற்பரப்பு நிலக்கரிச் சுரங்கங்கள், விஸ்கி,
குதிரைகள், பசுமையான மலைகளால் ஆனது; ஆனால்
ஆழம், பழமையான வறுமை, தனிமைப்பட்ட
சமூகங்கள், கடுமையான மதம், அரிதான
வாய்ப்புகளால் ஆனது.

அது இனி கிராமப்புற நிலம் அல்ல, ஆனால் இன்னும்
நவீனமும் அல்ல. அந்தரத்தில் தொங்குகிறது.
மெதுவானது. களைத்துப்போனது. ஒரு நிலம்
அந்தரத்தில் தொங்கும்போது, அதைத் தாங்கிப்
பிடிப்பவர்கள் பெண்களே.

கென்டக்கியில் ஒரு பெண் ஏதோ ஒரு நிகழ்வால்
மறைந்துபோவதில்லை. தலைமுறை
தலைமுறையாகத் தன்னைத் தியாகம் செய்யும்படி
கோரிய ஒரு சமூக மரபால் மறைந்துபோகிறாள்.
குடும்பம், குழந்தைகள், நிலையற்ற வேலை,
தேவாலயம், அண்டை வீட்டார், பிறருடைய
பிரச்சினைகள்: எல்லாமே அவர்கள் தோள்களில்.

அவளுடைய இல்லாமை ஒரு சத்தம் அல்ல. அது ஒரு சுவை.

முன்னாள் சுரங்கப் பகுதிகளின் பெண் - 41

வயது

நிலக்கரி கென்டக்கியைக் கட்டி எழுப்பியது, அதை அழித்தும் விட்டது. சுரங்கங்கள் மூடப்படுகின்றன, ஆண்கள் வேலை இழக்கிறார்கள், ரசாயனப் போதைப்பொருள் சார்பு அதிகரிக்கிறது, வறுமை பரவுகிறது.

இங்கே பெண்கள் அதன் விளைவுகளைத் தாங்கிப் பிடிக்கிறார்கள். - வேலையில்லாத கணவர்கள் - விரக்தியில் வளர்க்கப்படும் குழந்தைகள் - மிக மிகக் குறைந்த ஊதியங்கள் - நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் தாக்கும் அளவுக்கு மீறிய போதை - எரிச்சலடைந்த சமூகங்கள்.

அவர்கள் கடைகளிலும் பள்ளிகளிலும் சேவை நிறுவனங்களிலும் வேலை செய்கிறார்கள், உதவிப் பணியாளர்களாகவும். உடைந்துபோன பொருளாதார அமைப்புகள் இனி செய்யாத எல்லாவற்றையும் அவர்கள் செய்கிறார்கள்.

அவளுடைய இல்லாமை சமூகம் சார்ந்தது: அவள் பெண்ணாக இல்லாவிட்டால், மாநிலம் இடிந்து விழுந்துவிடும். ஆனால் யாரும் அவளை அங்கீகரிப்பதில்லை.

டெர்பியும் குதிரை வளர்ப்பும் சார்ந்த பெண் - 36 வயது

கென்டக்கி அதன் குதிரைகளுக்கும் டெர்பிக்கும் புகழ்பெற்றது. அந்த நேர்த்தியான பிம்பத்துக்குப் பின்னால், தொழுவங்களைச் சுத்தம் செய்யும், விலங்குகளைக் கையாளும், அதிகாலைப் பணிநேரங்களில் வேலை செய்யும், கேலிக்குரிய ஊதியத்துக்கு உழைக்கும் பெண்களின் ஒரு படை இருக்கிறது.

பகட்டு முன்னால். வியர்வை பின்னால்.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரம் சார்ந்தது: அவள் இல்லாமல் அந்தத் தொழில் இயங்காது, ஆனாலும் பொதுமக்களும் அரசியல்வாதிகளும் புறக்கணிக்கும் ஒரு சக்கரப் பல்லாகவே அவள் இருக்கிறாள்.

மதத்துக்குள் சிக்கிய பெண் - 48 வயது.

கென்டக்கியின் பல கவுண்டிகளில், மாநிலத்தைவிட தேவாலயத்துக்கே அதிக அதிகாரம் இருக்கிறது.

ஒரு பெண் இப்படி இருக்க வேண்டும்: - ஒரு தாய் - ஒரு மனைவி - ஒரு ஒழுக்க முன்மாதிரி - ஒரு மரியாதைக்குரிய இருப்பு - சமூகத்துக்குக் கீழ்ப்படிபவள்.

அவள் தன் பாத்திரத்திலிருந்து வெளியே வர முடியாது. தன்னைப் புதிதாக உருவாக்கிக்கொள்ள முடியாது. சந்தேகங்களையோ பலவீனத்தையோ வெளிப்படுத்த முடியாது.

அவளுடைய இல்லாமை கலாச்சாரம் சார்ந்தது: அவள் தனக்குச் சொந்தமானவள் அல்ல. அந்த இடத்தின் மதக்

கதையாடலுக்குச் சொந்தமானவள்.

குறைந்தபட்ச வேலையின் பெண் - 29 வயது

கென்டக்கி குறைந்த ஊதிய வேலைகளில் வாழ்கிறது. அந்த வேலைகள் எல்லாம் பெண்களுடையவை.

காசாளர்கள், பரிமாறுபவர்கள், தரை சுத்தம் செய்பவர்கள், முதியோர் இல்லப் பணியாளர்கள், பள்ளி உதவியாளர்கள். நிலையற்ற பணிநேரங்கள், விலையுயர்ந்த பெட்ரோல், வளர்க்க வேண்டிய குழந்தைகள், பூஜ்ஜிய எதிர்காலம் ஆகியவற்றால் தேய்ந்துபோகும் வாழ்க்கைகள்.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரமும் மனமும் சார்ந்தது: அவள் வெளியேறும் வழியைக் காணவில்லை, யாரும் அதை அவளுக்குக் காட்டுவதுமில்லை.

பின்னூரை - கென்டக்கி

கென்டக்கி பாரம்பரியம், வறுமை, மதம், கஷ்டம் ஆகியவற்றின் ஒரு கலவை ஓவியம். பெண்கள் அதன் முதுகெலும்பு. துல்லியமாக இதன் காரணமாகவே அவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்கள் ஆகிறார்கள்.

இங்கே இல்லாமை ஒரு கூட்டுப் பழக்கம். ஒரு வாழ்க்கை முறை. ஒருபோதும் கேள்விக்கு உள்ளாக்கப்படாத ஒரு தவறான இயல்புநிலை.

சிந்தனை - கென்டக்கி

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் ஒரு வேறுபட்ட முகத்தைக் காட்டுகிறது. பொருளாதாரச் சரிவிலிருந்தும், கடந்த காலத்தைப்

பற்றிக்கொண்டிருக்கும் பாரம்பரியத்திலிருந்தும்
பிறந்த முகத்தைக் கென்டக்கி காட்டுகிறது.

இங்கே ஆண்கள் இழந்த அனைத்தையும், மதம்
திணிக்கும் அனைத்தையும், வறுமை நிலைநிறுத்தும்
அனைத்தையும் பெண் தாங்குகிறாள்.

அவள்தான் வலுவான கண்ணி, ஆனால் பலவீனமான
கண்ணியாக நடத்தப்படுகிறாள்.

அதனால்தான் இந்தப் பாகத்தில் இந்த மாநிலம்
அவசியம்: ஒரு சமூகம் எல்லாவற்றையும் பெண்களின்
தோள்களில் விட்டுவிட்டு, அது இயல்பானது போல
நடந்துகொள்ளும்போது என்ன நடக்கிறது என்று
காட்டுவதற்காக.

லூசியானா

லூசியானா கடுமையான முரண்பாடுகளின் மாநிலம்.
அது கலாச்சாரம், இசை, வரலாறு, உணவு, ஆன்மீகம்,
அடையாளம். ஆனால் அது வறுமை, நிலையின்மை,
போதைப் பழக்கம், இன ஏற்றத்தாழ்வு, பேரழிவு தரும்
சூறாவளிகள், ஒழுங்கற்ற அரசியல், பலவீனமான சமூக
அமைப்பும் கூட.

அழகும் அசிங்கமும் சமநிலையின்றி இணைந்து
வாழும் இடம் இது. இங்கே எல்லாவற்றுக்கும் இரண்டு
பக்கங்கள் உண்டு: நியூ ஆர்லியன்ஸ் கொண்டாட்டமும்
அதிர்ச்சிக் காயமும், பேட்டன் ரூஜ் அரசியலும்
வீழ்ச்சியும், கிராமப்புற பாரிஷ்கள் சமூகமும்
தனிமையும்.

லூசியானாவில் பெண் தற்செயலாக
மறைந்துபோவதில்லை. நிலையற்ற ஒரு நிலத்தில்
நிலையான ஒரே உருவம் அவள் என்பதால்

மறைந்துபோகிறாள். இந்த நிலைத்தன்மையே அவளைத் தின்றுவிடுகிறது.

அவளுடைய இல்லாமை மூன்று கனமான காரணிகளின் விளைவு: – ஆழமாக வேருன்றிய வறுமை

– சுழற்சியாக வரும் சுற்றுச்சூழல் பேரழிவுகள்

– கடுமையான கலாச்சார ஆணாதிக்கம்.

இங்கே பெண்கள் குடும்பங்களையும் சுற்றுப்புறங்களையும் முழுச் சமூகங்களையும் நிர்வகிக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் எல்லோரும் தோன்றும்போது, அவள் மங்கிப்போகிறாள்.

நியூ ஆர்லியன்ஸ் பெண் – 35 வயது

நியூ ஆர்லியன்ஸ் என்பது இசை, கொண்டாட்டம், குழப்பம், வரலாறு. ஆனால் அது நாட்டின் மிகச் சிக்கலான, மிகக் கடினமான நகரங்களில் ஒன்றும் கூட.

இங்கே வேலை செய்யும் பெண் ஒரே நேரத்தில் மூன்று முனைகளில் வாழ்கிறாள்: – சுரண்டும் சுற்றுலா – நகர்ப்புற வன்முறை – நிலையற்ற பொருளாதாரம்

வேலை செய்யும் இடங்கள்: – பார்கள் – ஹோட்டல்கள் – உணவகங்கள் – சுற்றுலாப் பயணங்கள் – பொதுச் சேவைகள் – நேரடி இசை – இரவு வாழ்க்கை

கட்டாயப் புன்னகைகள். குறைந்த ஊதியம். அதிக வாடகை. கடினமான வாடிக்கையாளர்கள். களைப்பூட்டும் பணிநேரங்கள்.

அவளுடைய இல்லாமை ஒழுக்கம் சார்ந்தது: நகரம் அவளுடைய ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி, அவளைக்

களைத்துப்போனவளாகத் திருப்பித் தருகிறது.

எல்லோருக்கும் நியூ ஆர்லியன்ஸின் "மாயம்" வேண்டும். அதை உருவாக்குபவர்களுக்கு யாரும் கூலி கொடுப்பதில்லை.

ஏழை பாரிஷ்களின் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கப் பெண் -

42 வயது நியூ ஆர்லியன்ஸுக்கு வெளியே கிராமப்புறமான, வறிய லூசியானா இருக்கிறது. சிறிய வீடுகள், பலவீனமான பள்ளிகள், குறைந்தபட்ச சேவைகள், கேலிக்குரிய ஊதியங்கள். இங்கே ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கப் பெண் ஒரே நேரத்தில் மூன்று பாத்திரங்களை வகிக்கிறாள்: - தொழிலாளி - தாய் - சமூகத்தின் சமூகத் தூண்.

அவளால் முடிந்த இடங்களிலெல்லாம் வேலை செய்கிறாள்: - முதியோர் இல்லங்கள் - சிறு கடைகள் - துரித உணவுச் சமையலறைகள் - சுத்தம் செய்தல் - முறைசாரா பராமரிப்பு.

அவள் இல்லாமல் சமூகம் இயங்காது. ஆனாலும் அவள் குறைந்த ஊதியம், நாள்பட்ட மன அழுத்தம், குறைவான மருத்துவ வசதி, குடும்ப வன்முறையின் நிரந்தர இருப்பு ஆகியவற்றோடு வாழ்கிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை வரலாறு சார்ந்தது: தலைமுறை தலைமுறையாக அவளை எப்போதும் சமூக ஏணியின் அடியில் வைத்த அதே அமைப்பிலிருந்து அது வருகிறது.

சூறாவளிகளைத் தாங்கி வாழும் பெண் - 39

வயது

லூசியானாவில் “நிலையான” வாழ்க்கை என்று எதுவும் இல்லை. சூறாவளிகள் எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிடுகின்றன: அழிந்த வீடுகள், இழந்த வேலைகள், பிரிந்த குடும்பங்கள், தொலைந்த நினைவுகள்.

இவற்றைச் செய்பவள் பெண்தான்: – குழந்தைகளை வெளியேற்றுகிறாள் – ஆவணங்களைப் பாதுகாக்கிறாள் – தண்ணீர் புகுந்த வீட்டைச் சுத்தம் செய்கிறாள் – ஒன்றுமில்லாததிலிருந்து தொடங்குகிறாள் – தாமதமாகவோ ஒருபோதுமோ பணம் தராத காப்பீட்டுப் பாலிசிகளைக் கையாள்கிறாள் – உள்ளுக்குள் தான் நொறுங்கும்போதும் குடும்பத்தை அமைதியாக வைத்திருக்கிறாள்.

ஆண்களுக்கு மறுகட்டமைப்பு உடல் சார்ந்தது. பெண்களுக்கு அது மனம் சார்ந்தது. ஆண்டுதோறும்.

அவளுடைய இல்லாமை சுற்றுச்சூழல் சார்ந்தது: ஒவ்வொரு புயலும் அவளுடைய ஆற்றலின் ஒரு துண்டை எடுத்துச் செல்கிறது, கிட்டத்தட்ட எதுவும் மிஞ்சாத வரை. இதற்காக யாரும் அவளுக்கு ஈடு செய்வதில்லை.

கனமான பாரம்பரியங்களின் பெண் – 51 வயது

லூசியானா வலுவான, ஆழமாக வேரூன்றிய, கிட்டத்தட்டப் புனிதமான பாரம்பரியங்களில் வாழ்கிறது.

ஒரு பெண் இப்படி இருக்க வேண்டும்: – சரியான தாய் – வீட்டின் உருவம் – பெரிய குடும்பத்தின் மூலைக்கல் –

தேவாலயத்தில் ஓர் இருப்பு – முதியவர்களைப் பராமரிப்பவள் – சிறியவர்களுக்கு வழிகாட்டி – எல்லாவற்றையும் தாங்கும் கட்டமைப்பு.

இது ஒரு பழமையான பாத்திரம், ஒருபோதும் புதுப்பிக்கப்படாதது.

அவள் குடும்பத்தின் கோரிக்கைகளை மறுக்க முடியாது. எதிர்த்துப் பேச முடியாது. “இல்லை” என்று சொல்ல முடியாது. குற்ற உணர்வு இல்லாமல் தன்னைப் பற்றி யோசிக்க முடியாது.

அவளுடைய இல்லாமை கலாச்சாரமும் உணர்வும் சார்ந்தது: எல்லோரையும் தாங்குவதில் அவள் எவ்வளவு மூழ்கியிருக்கிறாள் என்றால், தன்னிடமிருந்தே மறைந்துபோகிறாள்.

பின்னூரை – லூசியானா

லூசியானா அழகும் ஆறாத காயங்களும் கலந்த ஒன்று. இந்த அன்றாடக் குழப்பத்தின் நடுவே பெண்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள்: குடும்பம், வேலை, சமூகம், பாரம்பரியங்கள், உணர்வுரீதியான உயிர்வாழ்தல்.

அவர்களுடைய இல்லாமை ஒரு முரண்: அவர்கள் எவ்வளவு அதிகம் செய்கிறார்களோ, அவ்வளவு குறைவாகக் காணப்படுகிறார்கள்.

லூசியானா பெண்களை ஒரே ஒரு சக்தியால் அழிப்பதில்லை. ஆயிரம் சிறிய, அன்றாடச் சக்திகளால் அழிக்கிறது: வறுமை, சூறாவளிகள், சுற்றுலா, இன வரலாறு, குடும்பப் பாத்திரங்கள், ஆதரவின்மை.

இது ஒரு மெதுவான, ஆழமான, மௌனமான அழிப்பு.

சிந்தனை - லூசியானா

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் ஒரு வேறுபட்ட வடிவத்தைக் காட்டுகிறது. லூசியானா காட்டுவது இவற்றால் ஏற்படும் இல்லாமை: - இயற்கைப் பேரழிவுகள் - சமூகப் பேரழிவுகள் - குடும்பப் பேரழிவுகள்.

பெண் எல்லோருக்காகவும் உயிர்வாழும், ஆனால் யாரும் அவளுக்காக உயிர்வாழாத மாநிலம் இது.

அதிர்ச்சிக் காயம் வழக்கமாகவும், வழக்கம் அடையாளமாகவும் மாறும் மாநிலம் இது.

பெண்களின் இல்லாமை வெறும் வறுமையோ உரிமைகள் இல்லாததோ மட்டுமல்ல என்று லூசியானா காட்டுகிறது. அது யாரும் இனி கவனிக்காத அளவுக்கு ஆழமான ஒரு களைப்பும் கூட.

அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் மிக முக்கியமானது: நியூ ஆர்லியன்ஸின் ஒவ்வொரு அஞ்சல் அட்டைக்குப் பின்னாலும், உலகம் பார்க்க முடியாத ஒன்றைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் ஒரு பெண் இருக்கிறாள் என்பதை நினைவூட்டுவதற்காக.

மெயின்

மெயின் அமெரிக்காவின் மிக அழகான, மிகக் கரடுமுரடான மாநிலங்களில் ஒன்று. முடிவில்லாத காடுகள், குளிர்ந்த கடற்கரைகள், கலங்கரை விளக்கங்கள், மீனவக் கிராமங்கள், பெரும் மௌனம். அங்கு வருகை தருபவர்களுக்கு மட்டுமே அது ஒரு காதல் நிலம். அங்கே வாழ்பவர்களுக்கு அது முழுமையான தனிமை.

மக்கள்தொகை குறைவு, தூரங்கள் நீளம், குளிர்காலங்கள் மாதக்கணக்கில் நீடிக்கின்றன, வாய்ப்புகள் குறைவு. மெயின் உங்களைத் தாக்குவதில்லை: உங்களைத் தின்றுவிடுகிறது.

இங்கே பெண்கள் மூன்று காரணங்களுக்காக மறைந்துபோகிறார்கள்: – புவியியல் தனிமை – நிலையற்ற பருவகால வேலைகள் – மாற்றத்தை மூச்சுத்திணை வைக்கும் சிறிய சமூகங்கள். இயற்கை ஆட்சி செய்யும், மனிதர்கள் தகவமைத்துக்கொள்ளும் மாநிலம் இது. எப்போதும். அளவுக்கு மீறி.

மெயின் பெண் ஓர் அதிர்ச்சியால் விழுவதில்லை. திரும்பத் திரும்ப நடப்பவற்றால் விழுகிறாள்.

மீனவக் கிராமங்களின் பெண் – 39 வயது

மெயின் கடற்கரை மீன்பிடித்தலில் வாழ்கிறது: லாப்ஸ்டர், காட் மீன், குறுகிய பருவங்கள், கடின உழைப்பு.

படகு செய்யாத எல்லாவற்றையும் இங்கே பெண் நிர்வகிக்கிறாள்: – ஒருங்கிணைப்பு – சரிசெய்ய வேண்டிய வலைகள் – விற்பனை – குடும்பக் கணக்கு வழக்கு – குடும்பம் – வீடு – திடீர் அவசரநிலைகள்.

தூரத்திலிருந்து கடல் அழகாக இருக்கிறது. அருகில், அது மன்னிக்காத ஓர் எஜமானன்.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரமும் உடலும் சார்ந்தது: வருமானம் வானிலையையும் பருவத்தையும் அதிர்ஷ்டத்தையும் சார்ந்திருக்கும் ஒரு துறையில் அவள் வாழ்கிறாள். பருவம் முடியும்போது, பாதுகாப்பும் முடிகிறது.

நீண்ட குளிர்காலத்தில் வாழும் பெண் – 52

வயது

குளிர்காலத்தில் மெயின் ஒரு சுவர்: பனி, உறைபனி, இருள், எல்லையற்ற மௌனங்கள்.

உள்நாட்டுப் பகுதிகளில் — மில்லினாக்கெட், கிரீன்வில், ஏரி மாவட்டம் — பெண்கள் எதிர்கொள்வது: –
உண்மையான சமூகத் தொடர்பு இல்லாத மாதங்கள்–
ஆபத்தான சாலைகள்– தனிமைப்பட்ட வீடுகள்–
குறைவான மருத்துவ வசதி– பரவலான பருவகால
மனச்சோர்வு– அத்தியாவசியச் சேவைகளிலிருந்து
தொலைவு

அவள் நோய்வாய்ப்பட்டால், காத்திருக்கிறாள்.
அவளுக்கு மருத்துவர் தேவைப்பட்டால்,
மணிக்கணக்கில் வண்டி ஓட்டுகிறாள். அவள்
உணர்வுரீதியாக நொறுங்கினால், யாரும் அவளைப்
பார்ப்பதில்லை. அவளுடைய இல்லாமை புவியியல்
சார்ந்தது: எல்லாவற்றிலிருந்தும் தொலைவில்
இருப்பதால் அவள் மறைந்துபோகிறாள்.

பருவகால வேலைகளின் பெண் – 28 வயது

கோடையில் மெயின் வெடித்துக் கிளம்புகிறது:
சுற்றுலா, B&B விடுதிகள், உணவகங்கள், கப்பல்
பயணங்கள்.

இங்கே பெண் சோர்வின்றி உழைக்கிறாள்: –
பரிமாறுதல் – சுத்தம் செய்தல் – சமைத்தல் –
வரவேற்றல் – நிர்வகித்தல் – ஒழுங்குபடுத்துதல்.

அது கடினமான, குறைந்த ஊதியமுள்ள, நிலையற்ற
வேலை. மூன்று மாதங்கள் நீடிக்கிறது, பிறகு
ஒன்றுமில்லை.

தீவிரமான பணிநேரங்களிலிருந்து வெறுமையான வாரங்களுக்குப் போகிறது. வேகமாக வந்து குவியும் பணத்திலிருந்து உயிர்வாழ்வதற்கான மாதங்களுக்கு.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரம் சார்ந்தது: அவள் எப்போதும் இரண்டு பருவங்களுக்கு இடையே வாழ்கிறாள், ஆனால் எதற்கும் சொந்தமில்லை.

சிறிய சமூகங்களின் பெண் - 46 வயது

மெயினின் சிறிய ஊர்கள் வாயில் மூடிய சமூகங்கள்: எல்லோருக்கும் எல்லோரைப் பற்றியும் எல்லாம் தெரியும், யாரும் உண்மையில் ஒருபோதும் மாறுவதில்லை.

இங்கே பெண் ஒளிவுமறைவில்லாதவளாக இருக்க வேண்டும்: - தாய் - நிலையான தொழிலாளி - நம்பகமான இருப்பு - உள்ளூர் விதிகளின்படி "நல்ல மனுஷி".

அவள் தன்னைப் புதிதாக உருவாக்கிக்கொள்ள முடியாது. எளிதாக வேலையை மாற்ற முடியாது. மதிப்பிடப்படாமல் சமூகத்தை விட்டு வெளியேற முடியாது.

அவளுடைய இல்லாமை கலாச்சாரம் சார்ந்தது: அவள் தனக்குச் சொந்தமானவளைவிட அந்த நிலத்துக்கே அதிகம் சொந்தமானவள். அவள் தீமையின் கைதி அல்ல, பழக்கத்தின் கைதி.

பின்னூரை - மெயின்

மெயின் உங்களை மௌனமாகக் கவனிக்கும் ஒரு மாநிலம். மௌனம் அளவுக்கு மீறும்போது, அது ஒரு சுமையாகிறது.

இங்கே பெண்கள் தூரங்களிலும் பருவங்களிலும் திரும்பத் திரும்ப வரும் பாத்திரங்களிலும் நிலையற்ற வேலைகளிலும் மூடிய கிராமங்களிலும் நீண்ட குளிர்காலங்களிலும் மறைந்துபோகிறார்கள்.

இந்த இல்லாமை வெளிப்படையானது அல்ல. அது தோலுக்கு அடியில் இருக்கிறது. அது அன்றாட நிகழ்வு. மெயின் அடிப்பதில்லை. உங்களை விட்டுவிடுகிறது.

சிந்தனை - மெயின்

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் ஒரு வடிவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. மெயின் புவியியலிலிருந்து பிறந்த வடிவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது:

நிலப்பரப்பு எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறதோ, அங்கே வாழ்பவர்களுக்கு அவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறது.

இங்கே பெண் மோதலால் அழிக்கப்படுவதில்லை, அமைதியால் அழிக்கப்படுகிறாள். திரும்பத் திரும்ப நடப்பவற்றால். தூரத்தால். ஒருபோதும் கடந்துபோகாத குளிரால். சுருங்கிப்போகும் வாழ்க்கையால்.

மெயின் ஒன்றைக் கற்றுத் தருகிறது: பெண்களின் இல்லாமை ஒரு நிலக்காட்சியாகவும் இருக்கலாம். ஒரு வரைபடம். ஒருபோதும் முடியாத ஒரு பருவம்.

அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் அவசியம்: ஏனெனில் அமெரிக்கா வெறும் வன்முறையோ குழப்பமோ மட்டுமல்ல. அது தின்றுவிடும் ஒரு மௌனமும் கூட.

மேரிலாந்து

மேரிலாந்து ஏமாற்றும் ஒரு மாநிலம். சிறியது, அட்லாண்டிக்கைப் பார்த்தபடி, வாஷிங்டனுக்கு

அருகில். மேலோட்டமாக நேர்த்தியானது, உள்ளே சிக்கலானது.

இது இரண்டாகப் பிளவுபட்ட நிலப்பரப்பு: - பணக்கார, படித்த, பாதுகாக்கப்பட்ட, ஒழுங்கான புறநகர்கள் - குற்றத்தாலும் கைவிடப்படுதலாலும் அடையாளமிடப்பட்ட கடினமான, ஏழை நகரங்கள்.

அமெரிக்காவில் சராசரி வருமானம் மிக அதிகமாக உள்ள மாநிலங்களில் இதுவும் ஒன்று; அதே நேரத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் மிகத் தெளிவாகத் தெரியும் மாநிலங்களிலும் ஒன்று.

இங்கே பெண்கள் ஒரே ஒரு காரணத்துக்காக மறைந்துபோவதில்லை. அவர்கள் தகவமைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அளவுக்கு மீறிய உலகங்களால் மறைந்துபோகிறார்கள்: பெருநகரம், புறநகர்கள், அரசியல், சுகாதாரம், நகர்ப்புற வறுமை, இன அடையாளங்கள்.

மேரிலாந்தில் பெண்களின் இல்லாமை பன்முகமானது.

அது அஞ்சல் குறியீட்டைப் பொறுத்து மாறுகிறது.

பால்டிமோர் பெண் - 34 வயது

பால்டிமோர் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் மிகச் சிக்கலான நகரங்களில் ஒன்று: வேரூன்றிய வறுமை, அதிகக் குற்றம், சமூகத் தனிமை, சுமை தாங்காத சேவைகள், ஆபத்தில் இருக்கும் பள்ளிகள்.

இங்கே பெண்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள்: - குழந்தைகள் - நிலையற்ற வேலை - ஆபத்தான சுற்றுப்புறங்கள் - தாங்க முடியாத

வாழ்க்கைச் செலவு – மெதுவான போக்குவரத்து –
உண்மையான பாதுகாப்பின்மை.

அவளால் முடிந்த இடங்களிலெல்லாம் வேலை
செய்கிறாள்: பல்பொருள் அங்காடிகள், மருத்துவ
நிலையங்கள், உதவி மையங்கள், துரித உணவகங்கள்,
முதியோர் இல்லங்கள், சுத்தம் செய்தல். அவளுடைய
இல்லாமை நகர்ப்புறம் சார்ந்தது: நகரம்
“மறுசீரமைப்பு” பற்றிப் பேசுகிறது, ஆனால் ஒருபோதும்
அவளுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து தொடங்குவதில்லை.

அவள் உழைப்புச் சக்தியாகப் பயன்படும்போது
மட்டுமே அமைப்புக்குக் கண்ணில் படுகிறாள்.
அவளுடைய உரிமைகளை அங்கீகரிக்க வேண்டிய
நேரத்தில் மறைந்துபோகிறாள்.

பணக்காரப் புறநகர்களின் பெண் – 42 வயது

மேரிலாந்தின் செல்வந்தப் பகுதி மிகச் சரியானது:
திரைப்படத்துக்குத் தகுதியான வீடுகள், அதிக
வருமானங்கள், உயர்தரப் பள்ளிகள், லட்சியமான
தொழில்வாழ்க்கைகள், நன்கு கட்டமைக்கப்பட்ட
குடும்பங்கள்.

இங்கே பெண் வேறொரு காரணத்துக்காக
மறைந்துபோகிறாள்: முழுமைக்கான அழுத்தம்.

பெண்ணின் பாத்திரம் குறையற்றதாக இருக்க
வேண்டிய போட்டி நிறைந்த சூழல் இது: – குடும்பத்தின்
முழு நிர்வாகம் – உயர்ந்த சமூகப் பிம்பம் – குறையற்ற
குழந்தைகள் – கட்டாயத் தன்னார்வப் பணி –
கணவரை ஒருபோதும் “மிஞ்சக் கூடாத” ஓர் இணை
வேலை அல்லது தொழில்வாழ்க்கை.

அவள் எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பும் ஒரு சூழலில் வாழ்கிறாள், ஒருபோதும் விட்டுக்கொடுக்காமல், ஒருபோதும் களைப்பைக் காட்டாமல்.

அவளுடைய இல்லாமை அடையாளம் சார்ந்தது: சமூகம் அவளை ஒரு நபராக அல்ல, ஒரு பாத்திரமாகக் கருதுகிறது.

மத்திய வழித்தடத்தின் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கப் பெண்

– 45 வயது மேரிலாந்தில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் மிகப் பெரிய, மிகச் செல்வாக்கான ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கச் சமூகங்களில் ஒன்று இருக்கிறது.

இங்கே பெண்கள் சமூகத்தின் உந்து சக்தி: – சுகாதாரத் துறையில் வேலை செய்கிறார்கள் – பள்ளிகளில் வேலை செய்கிறார்கள் – அலுவலகங்களையும் பொது நிர்வாகத்தையும் நடத்துகிறார்கள் – பெரிய குடும்பங்களை ஒன்றாக வைத்திருக்கிறார்கள் – முழுச் சமூகங்களையும் தாங்குகிறார்கள். ஆனால் அவள் இரட்டைச் சுமையுடன் வாழ்கிறாள்: இனமும் பாலினமும்.

அவள் எல்லாவற்றையும் செய்கிறாள். எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறாள். எல்லா இடங்களிலும் தோன்றுகிறாள். ஆனால் அவள் சொல்வதை அரிதாகவே யாராவது கேட்கிறார்கள்.

அவளுடைய இல்லாமை அரசியல் சார்ந்தது: முடிவுகள் எடுக்கப்படும் மேசைகளில் அமராமலேயே அவள் மாநிலத்தைத் தாங்குகிறாள்.

சுகாதாரத் துறையில் வேலை செய்யும் பெண் - 37 வயது

வாஷிங்டனுக்கு அருகில் இருப்பதாலும் அதன் பெரிய பிராந்திய மருத்துவமனைகளாலும், பெண் சுகாதாரப் பணியாளர்கள் மிக அதிகமாக உள்ள மாநிலங்களில் மேரிலாந்தும் ஒன்று.

இங்கே பெண்கள் ஒருபோதும் கோருவதை நிறுத்தாத ஓர் அமைப்புக்குள் வாழ்கிறார்கள்: - முடிவில்லாத பணிநேரங்கள் - சுமை மிகுந்த பிரிவுகள் - திரும்பத் திரும்ப வரும் அவசரநிலைகள் - மிக உயர்ந்த பொறுப்புகள் - குறைவான உளவியல் பாதுகாப்பு - உணர்வுரீதியான பாதிப்புக்கு ஈடு செய்யாத சம்பளங்கள்.

எல்லோரையும் குணப்படுத்துபவள் அவள்தான்: முதியவர்கள், குழந்தைகள், நாள்பட்ட நோயாளிகள், நகர்ப்புற அவசரநிலைகள், சுற்றுச்சூழல் பேரழிவுகள்.

அவளுடைய இல்லாமை செயல்பாடு சார்ந்தது: அவள் அடிப்படையானவள், ஆனால் சுகாதார முடிவுகளில் அவள் குரலுக்கு மிக மிகக் குறைந்த எடையே இருக்கிறது.

பின்னூரை - மேரிலாந்து

மேரிலாந்து கடுமையான முரண்பாடுகளின் மேல் கட்டப்பட்ட மாநிலம்: தீவிரச் செல்வமும் தீவிர வறுமையும், உயர்மட்ட அரசியலும் கைவிடப்பட்ட சுற்றுப்புறங்களும், ஒளிமிக்க தொழில்வாழ்க்கைகளும் குறைந்தபட்ச வேலைகளும். இங்கே பெண்கள் இந்த முரண்பாடுகள் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அனுபவிக்கிறார்கள். மேரிலாந்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அழிப்பின் வேறுபட்ட வடிவம் இருக்கிறது:

நகர்ப்புறம், சமூகம், அடையாளம், இனம், சுகாதாரம் சார்ந்தது.

அவர்களுடைய இல்லாமை ஒரு கூட்டு விளைவு: அவர்கள் உறுதியாக நிற்பதால்தான் மாநிலம் இயங்குகிறது.

துல்லியமாக அதனால்தான் அவர்கள் காணப்படுவதில்லை.

சிந்தனை - மேரிலாந்து

ஒவ்வொரு மாநிலமும் பெண்களின் இல்லாமை பற்றி நுணுக்கமான ஒரு கணக்கை வெளிப்படுத்துகிறது. மேரிலாந்து மிகச் சிக்கலான ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறது: பெண்கள் ஒவ்வொரு சமூக மட்டத்திலும் இருக்கிறார்கள், ஆனாலும் அமைப்பு வடிவம் பெறும் இடத்திலேயே புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள்.

இங்கே பெண்கள்: - பணக்காரப் புறநகர்களின் முதுகெலும்பு- கறுப்பினச் சமூகங்களின் இயந்திரம்- சுகாதாரத்தை வழங்குபவர்கள்- ஏழைச் சுற்றுப்புறங்களின் உயிர்வாழ்வு.

ஆனாலும், அவள் ஓர் அரசியல் சக்தியாக அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை, உத்திகளின் மையத்தில் வைக்கப்படுவதில்லை, பாதுகாக்கப்படுவதில்லை.

மேரிலாந்தில் இல்லாமை என்பது வறுமையோ தனிமையோ அல்ல. அது விகிதமின்மை: மாநிலம் திருப்பித் தருவதைவிடப் பெண்கள் அதிகம் தருகிறார்கள்.

அதனால்தான் இந்தப் பாகத்தில் அது தன் இடத்தைப் பெறுகிறது.

மசாகுசெட்ஸ்

மசாகுசெட்ஸ் அமெரிக்காவின் மிக அறிவார்ந்த மாநிலங்களில் ஒன்று. உயர்தரப் பல்கலைக்கழகங்கள், உலகத்தரம் வாய்ந்த மருத்துவமனைகள், ஆய்வு மையங்கள், தொழில்நுட்பம், புத்தாக்கம். வெளியிலிருந்து பார்த்தால், நாட்டின் மிக முன்னேறிய, மிக “நியாயமான” இடங்களில் ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது: உயர்கல்வி, அதிக வருமானங்கள், நவீனக் கொள்கைகள், முழுமையான சேவைகள்.

ஆனால் உண்மை இன்னும் சிக்கலானது.

மசாகுசெட்ஸ் இரண்டு வேகங்களில் ஓடும் நிலப்பரப்பு: – அறிவு வட்டங்களுக்குச் சொந்தமானவர்கள் – அந்தக் கதவுகளுக்கு வெளியே நிற்பவர்கள்.

இது முன்னேற்றத்தைப் பற்றிப் பேசும் மாநிலம், ஆனால் பெரும் கலாச்சார அழுத்தத்தின் கீழ் வாழ்கிறது. அந்த அழுத்தம் பெண்களின் இருப்பை மெதுவாக நசுக்குகிறது.

இங்கே பெண்கள் தங்களிடம் இருப்பது குறைவு என்பதால் மறைந்துபோவதில்லை. எதிர்பார்ப்புகளின் மிகுதியால் மறைந்துபோகிறார்கள்: தொழில்வாழ்க்கை, குடும்பம், உயர்ந்த தரநிலைகள், நிலையான செயல்திறன், குறையற்ற சமூக மாதிரிகள்.

மசாகுசெட்ஸில் பெண்களின் இல்லாமை நவீனமானது, பண்பட்டது, நுட்பமானது — பேரழிவு தருவது.

உயர்தரப் பல்கலைக்கழகப் பெண் – 33 வயது

மசாகுசெட்ஸ் இந்தப் புவியின் கல்வி இதயம். அறிவின் எதிர்காலம் அந்த வளாகங்களுக்குள்

தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

பெண் ஆய்வாளர் மிக உயர்ந்த திறன்களுடன் உள்ளே நுழைகிறாள், ஆனால் இவற்றைக் கோரும் ஓர் அமைப்பின் முன் நிற்கிறாள்:

– இடைவிடாமல் வெளியிடுங்கள் – பாதுகாக்கப்பட்ட சக ஊழியர்களுடன் போட்டியிடுங்கள் – மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள், பெரிய நிகழ்வுகளை நடத்துங்கள் – எப்போதும் ஒளிமிக்க ஒரு பிம்பத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளுங்கள் – பல ஆண்டுகள் உங்கள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைக் கைவிடுங்கள்

சூழல் முற்போக்கானதாகத் தோன்றுகிறது, ஆனால் அதிகாரப் பதவிகள் ஆண்களிடமே இருக்கின்றன. ஆய்வு செய்பவர்கள் சிறப்பின் காற்றைச் சுவாசிக்கிறார்கள்... தேய்மானத்தின் காற்றையும்.

அவளுடைய இல்லாமை நிறுவனம் சார்ந்தது: அவள் அறிவை உருவாக்குகிறாள், ஆனால் அரிதாகவே கட்டளையிடுகிறாள்.

சுத்தம் செய்தலிலும் உணவு சேவையிலும் உழைக்கும் புலம்பெயர்ந்த பெண் – 29 வயது

படம் போன்ற அழகான வளாகங்களுக்கு வெளியே, மசாகூசெட்ஸ் புலம்பெயர்ந்தோரின் உழைப்பில் வாழ்கிறது: லத்தீன் அமெரிக்கப் பெண்கள், ஹைட்டியர்கள், பிரேசிலியர்கள், கேப் வெர்டியர்கள், ஆப்பிரிக்கர்கள்.

இவற்றைச் செய்பவர்கள் அவர்கள்தான்: – உயர்குடியினரின் அலுவலகங்களைச் சுத்தம் செய்கிறார்கள் – பல்கலைக்கழக உணவகங்களில் சமைக்கிறார்கள் – ஹோட்டல்களில் பணிநேர

முறையில் வேலை செய்கிறார்கள் – பாஸ்டன் உணவகங்களின் சமையலறைகளை நடத்துகிறார்கள் – முதியவர்களைப் பராமரிக்கிறார்கள் – பிறருடைய குழந்தைகளைக் கவனித்துக்கொள்கிறார்கள்.

கடினமான வாழ்க்கைகள், குறைந்த வருமானம், வானளாவிய வாடகைகள்.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரமும் அரசியலும் சார்ந்தது: யாராலும் அங்கீகரிக்கப்படாமலேயே அமெரிக்காவின் மிகப் படித்த நகரத்தை அவள் மிதக்க வைத்திருக்கிறாள்.

மருத்துவ நிலையங்களும் மருத்துவமனைகளும் சார்ந்த பெண் – 41 வயது

மசாகுசெட்ஸ் மேம்பட்ட சுகாதாரத்தின் மையம். பெரிய பெயர்களுக்குப் பின்னால் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் இருக்கிறார்கள்: செவிலியர்கள், தொழில்நுட்பர்கள், வார்டு ஊழியர்கள், உதவியாளர்கள், ஆதரவுப் பணியாளர்கள்.

சாத்தியமற்ற பணிநேரங்கள். இடைவிடாத மன அழுத்தம். மகத்தான பொறுப்புகள். கடினமான நோயாளிகள். மிக அதிகமான வாழ்க்கைச் செலவு. குறைவான ஓய்வு.

அவளுடைய இல்லாமை செயல்பாடு சார்ந்தது: அமெரிக்காவின் சிறந்த சுகாதார அமைப்பின் இயந்திரம் அவள், ஆனால் அமைப்பு அவளை ஒரு நபராகப் பார்ப்பதில்லை: ஒரு செயல்பாடாக மட்டுமே.

கடினமான சுற்றுப்புறங்களின் பெண் - 35 வயது

செல்வச் செழிப்பான வளாகங்களுக்கும்
புறநகர்களுக்கும் அப்பால், மசாகுசெட்ஸில்
ஊடகங்களுக்குத் தெரியாத உண்மையான,
கடுமையான வறுமை இருக்கிறது.

இங்கே வாழும் பெண் எதிர்கொள்வது: -
கட்டுப்படியாகாத வாடகைகள் - பலவீனமான
பள்ளிகள் - பரவலான வன்முறை - போதாத சேவைகள்
- நிலையற்ற போக்குவரத்து - குறைந்த ஊதிய
வேலைகள் - கட்டமைப்பு ரீதியான இனப் பாகுபாடு.

அவள் அன்றாடம் உயிர் பிழைப்பவள்.

அவளுடைய இல்லாமை நகர்ப்புறம் சார்ந்தது:
மசாகுசெட்ஸின் "குறையற்ற" கதையாடலுக்குள் அவள்
பொருந்துவதில்லை, அதனால் அமைப்பு அவளைப்
புறக்கணிக்கிறது.

பின்னூரை - மசாகுசெட்ஸ்

இந்த மாநிலம் ஒரு வெளிப்படையான முரண்: அது
எவ்வளவு பண்பட்டதாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவு
அதிகமாகப் பெண்கள் எல்லாவற்றையும் நிர்வகிக்க
வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறது.

இங்கே இல்லாமை அறியாமை அல்ல. அது அதீதச்
சிறப்பு. வளர்ச்சியடைந்த ஒரு நிலப்பரப்பில் "எல்லாம்
சரியாகிவிடும்" என்ற நம்பிக்கை.

எல்லாம் சரியாக இல்லை.

பெண்கள் மகத்தான, கண்ணுக்குத் தெரியாத
சுமைகளைச் சுமக்கிறார்கள்: கல்வி, சுகாதாரம்,
குடும்பம், பொருளாதாரம்.

அவர்கள் உழைப்பதால்தான் மசாகுசெட்ஸ்
இயங்குகிறது. துல்லியமாக அதனால்தான் அவர்கள்
மறைந்துபோகிறார்கள்.

சிந்தனை - மசாகுசெட்ஸ்

ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு வேறுபட்ட காயத்தைக்
காட்டுகிறது. மசாகுசெட்ஸ் தன் கலாச்சாரத்துக்கு
அடியில் மறைந்திருக்கும் காயத்தைக் காட்டுகிறது.

இங்கே பெண்கள் வாய்ப்புகள் இல்லாததால்
அழிக்கப்படுவதில்லை. அளவுக்கு மீறிய வாய்ப்புகள்
இருப்பதால், அவற்றை எதிர்கொள்ளும்போது யாரும்
அவர்களைப் பாதுகாக்காததால்
அழிக்கப்படுகிறார்கள்.

இது ஒரு நவீன அழிப்பு: வன்முறையற்றது, சத்தமற்றது,
வெளிப்படையற்றது. ஆனால் முழுமையானது.

அதனால்தான் மசாகுசெட்ஸ் ஓர் அவசியமான
அத்தியாயம்: முன்னேற்றம் தன்னைத்
தாங்குபவர்களை உண்மையில் விடுவிக்காவிட்டால்
அது போதாது என்பதை நினைவூட்டுவதற்காக.

மிச்சிகன்

மிச்சிகன் தொழில்துறை அமெரிக்காவின்
எலும்புக்கூடு. மோட்டார் காரை உருவாக்கிய,
அமெரிக்கத் தொழிலாளர் வர்க்கம் என்ற கருத்தையே
கட்டி எழுப்பிய மாநிலம் — அது முழுவதும் சிதைந்து
விழுவதையும் பார்த்த மாநிலம். மூடப்பட்ட
தொழிற்சாலைகள், காலியான நகரங்கள்,
கைவிடப்பட்ட சுற்றுப்புறங்கள், மாசடைந்த தண்ணீர்,

போதைப் பழக்கங்கள், பழமையான உள்கட்டமைப்பு, குறைக்கப்பட்ட ஊதியங்கள்.

எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் மீண்டெழுதலையும் அனுபவித்த மாநிலம் இது. இவை அனைத்தின் வழியாகவும், ஆண்களால் இனி தாங்க முடியாததைப் பெண்கள் தாங்கியிருக்கிறார்கள்.

மிச்சிகன் பெண்களை ஒரேயடியாக அழித்துவிடுவதில்லை. நாஸ்தோறும், மூன்று சக்திகளின் வழியாக அவர்களைத் தின்றுவிடுகிறது: – சரியும் தொழில்துறை – காலியாகும் நகரங்கள் – எல்லாவற்றையும் நச்சாக்கும் சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகள். இங்கே பெண்களின் இல்லாமை, கிட்டத்தட்ட எதுவும் தராமல் தொடர்ந்து கோரும் ஓர் உடைந்த பொருளாதாரத்தின் விளைவு.

டெட்ராய்ட் பெண் – 38 வயது

டெட்ராய்ட் தொழில்துறைச் சரிவின் உலகளாவிய அடையாளம். காலியான சுற்றுப்புறங்கள், கைவிடப்பட்ட வீடுகள், பலவீனமான சேவைகள், நிதி பற்றாக்குறையுள்ள பள்ளிகள், வரலாற்று வறுமை.

இங்கே பெண்கள் இவற்றோடு வாழ்கிறார்கள்: – நிலையற்ற வேலைகள் – நம்ப முடியாத போக்குவரத்து – பரவலான வன்முறை – தாங்க முடியாத செலவுகள் – உறுதியான சமூக வலைப்பின்னல்கள் இல்லாமை – குடும்பத்தின் முழுப் பொறுப்புகள்.

வேலை கிடைக்கும் இடங்களிலெல்லாம் அவள் வேலை செய்கிறாள்: பல்பொருள் அங்காடிகள், மருத்துவ நிலையங்கள், அழைப்பு மையங்கள், உணவகங்கள், உள்ளூர்க் கூட்டுறவுகள்.

அவளுடைய இல்லாமை நகர்ப்புறம் சார்ந்தது: உலகம் முழுவதும் புகழ்பெற்ற ஒரு நகரம், ஆனால் அதை நிற்க வைத்திருப்பவர்களைப் பார்க்காத நகரம்.

டெட்ராய்ட் தன் தொழில்துறை வரலாற்றைக் கொண்டாடுகிறது. அதன் தோல்வியிலிருந்து உயிர் பிழைத்த பெண்களைக் கொண்டாடுவதில்லை.

ஃபிளின்ட் பெண் - 34 வயது

ஃபிளின்ட் ஒரு தேசியக் காயம். பல ஆண்டுகளாக நச்சாக்கப்பட்ட தண்ணீர், நச்சால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகள், மாநிலத்தால் ஏமாற்றப்பட்ட குடும்பங்கள்.

இங்கே பெண் அந்த ஊழலை நேரடியாக அனுபவித்தாள்: - நச்சுத் தண்ணீரில் சமைத்தாள் - ஆபத்தான தண்ணீரில் தன் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டினாள் - ஆதாரங்களை மறுத்த நிறுவனங்களுடன் போராடினாள் - பெரும் சுகாதாரப் பிரச்சினைகள் கொண்ட வீடுகளை நடத்தினாள் - கட்டணங்களைச் செலுத்துவதா, பாட்டில் தண்ணீர் வாங்குவதா என்று தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருந்தது. அவளுடைய இல்லாமை சுற்றுச்சூழல் சார்ந்தது: மாநிலம் தோற்றது, அதற்கான விலையை அவள் செலுத்தினாள்.

ஃபிளின்ட் வெறும் துயரச் சம்பவம் அல்ல. அமெரிக்காவில் ஓர் ஏழைப் பெண்ணின் உயிர் எவ்வளவு குறைவாக மதிக்கப்படுகிறது என்பதற்கு அது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

முன்னாள் தொழிற்சாலைகளின் பெண் - 46

வயது

ஒரு காலத்தில், மிச்சிகனில் தொழிற்சாலைகள் நிலைத்தன்மையைத் தந்தன: நியாயமான ஊதியம், ஒரு வீடு, ஒரு குடும்பம், ஓர் எதிர்காலம்.

பிறகு எல்லாம் சரிந்தது: வெளிநாடுகளுக்கு இடமாற்றம், இயந்திரமயமாக்கல், மூடல்கள், பெருமளவு பணிநீக்கங்கள்.

இங்கே பெண்கள் வேகமாகத் தங்களைப் புதிதாக உருவாக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது: - பல்பொருள் அங்காடிகள் - உதவிப் பணி - சுத்தம் செய்தல் - சிறு சேவைகள் - பகுதிநேர வேலைகள் - பிரிக்கப்பட்ட பணிநேரங்கள்.

கனரகத் தொழில்துறையிலிருந்து அன்றாட நிலையின்மைக்கு.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரம் சார்ந்தது: கார் உலகை ஆண்டபோது அவளுக்கு இருந்த பாதுகாப்பையும், எதிர்காலத்தையும், காப்பையும் அவள் இழந்துவிட்டாள்.

கிராமப்புறப் பெண் - 50 வயது

கிராமப்புற மிச்சிகன் பரந்தது: ஏரி மாவட்டங்கள், காடுகள், தனிமைப்பட்ட சமூகங்கள், மெதுவாக நகரும் சிறிய ஊர்கள்.

இங்கே பெண் எதிர்கொள்வது: - கடுமையான குளிர்காலங்கள் - கணவர்களையும் குழந்தைகளையும் பாதிக்கும் போதைப் பழக்கங்கள் - தொலைவில் இருக்கும் மருத்துவ வசதி - பருவகால வேலைகள் - தனிமை - கிட்டத்தட்ட இல்லாத போக்குவரத்து.

இது இடைவிடாத சரிசெய்தலின் வாழ்க்கை. ஆதரவு இல்லை, வளர்ச்சி இல்லை, உறுதியான வலைப்பின்னல்கள் இல்லை. அவளுடைய இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: கிலோமீட்டர்களில், மௌனத்தில், உயிர்வாழ்தலின் அன்றாட வழக்கத்தில் அவள் மறைந்துபோகிறாள்.

பின்னூரை - மிச்சிகள்

மிச்சிகள் கடந்த காலத்தின் தழும்புகளையும் நிகழ்காலத்தின் விளைவுகளையும் சுமக்கும் மாநிலம்.

பெண்கள் உறுதியாக நிற்கிறார்கள்: டெட்ராய்ட், ஃபிளின்ட், கிராமப்புறங்கள், முன்னாள் தொழிற்சாலைகள், கடினமான சுற்றுப்புறங்கள், மீண்டெழும் குடும்பங்கள்.

ஆனால் அவர்கள் தாங்கிப் பிடிக்கும்போதே மறைந்துபோகிறார்கள்: - சரியும் உள்கட்டமைப்புகளுக்கு நடுவே - மாசடைந்த தண்ணீருக்கு நடுவே - நிலையற்ற வேலைகளுக்கு நடுவே - பாதி காலியான நகரங்களுக்கு நடுவே - தோல்வியடைந்த பொருளாதாரங்களுக்கு நடுவே.

மிச்சிகள் தன் புகழ்மிக்க கடந்த காலத்தைக் கொண்டாடுகிறது. நிகழ்காலத்துக்கான விலையைப் பெண்கள் செலுத்துகிறார்கள்.

சிந்தனை - மிச்சிகள்

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் ஒரு வேறுபட்ட வடிவத்தைக் காட்டுகிறது. கட்டமைப்புகளின் பலவீனத்தால் ஏற்படும் வடிவத்தை மிச்சிகள் காட்டுகிறது: தொழிற்சாலை விழும்போது, சமூகம்

விழுகிறது. சமூகம் விழும்போது,
நின்றுகொண்டிருப்பவள் பெண்தான் — தனியாக.

இங்கே பெண்களின் இல்லாமை, வேலை, குழந்தைகள்,
வீடு, பொருளாதார நெருக்கடிகள், சுற்றுச்சூழல்
பேரழிவுகள், சேவைக் குறைப்புகள், நகர்ப்புற
வன்முறை ஆகியவற்றின் ஓட்டைகளை
அடைப்பதிலேயே கழிந்த ஒரு வாழ்நாளின் விளைவு.

இனி இயங்காத, ஆனாலும் பெண்கள் எப்படியும்
இயங்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் அமெரிக்கா
இது. அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் மிக
முக்கியமானது.

மினசோட்டா

மினசோட்டா எல்லோருக்கும் பிடித்த மாநிலம்: ஏரிகள்,
இயற்கை, ஒழுங்கு, கல்வி, நாகரிகம், நீண்ட
குளிர்காலங்கள், “அமைதியான” வாழ்க்கை.
வெளியிலிருந்து அவர்கள் பார்ப்பது இதுதான்.

உள்ளிருந்து பார்த்தால், அது வேறு. ஆண்டின் பாதியை
உறைபனி வெப்பநிலையில் வாழும் மாநிலம் இது;
திறந்தவை போலத் தோன்றினாலும் உண்மையில் மிக
மூடிய சமூகங்கள்; முற்போக்கானவை என்று தங்களை
விறுக்கொண்டாலும் ஆழமாக வேரூன்றிய இனப்
பதற்றங்களை மறைக்கும் நகரங்கள்; நீங்கள்
செயல்படும் வரை மட்டுமே இயங்கும் ஒரு சமூக
அமைப்பு — பெண்கள் எப்போதும்
செயல்படுகிறார்கள்.

இங்கே பெண் குழப்பத்துக்குள் மறைந்துபோவதில்லை.
வெளித்தோற்றமான ஒழுங்குக்குள்
மறைந்துபோகிறாள். மௌனத்துக்குள். குளிர்ச்சிக்குள்.

வெளிப்படையான வன்முறையைவிட அவளை அதிகம் நசுக்கும் "மென்மையான" எதிர்பார்ப்புகளுக்குள்.

மினசோட்டா தாக்குவதில்லை. அது தின்றுவிடுகிறது.

புலம்பெயர்ந்தோர் சுற்றுப்புறங்களின் பெண் - 32 வயது

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் மிகப் பெரிய, மிகக் கண்ணில் படும் புலம்பெயர்ந்த சமூகங்களில் ஒன்று மினசோட்டாவில் இருக்கிறது: சோமாலியர்கள், ஹ்மாங், எத்தியோப்பியர்கள், லத்தீன் அமெரிக்கர்கள். இந்தச் சமூகங்களின் இதயத்தில் பெண்கள் இருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் இரண்டு உலகங்களுக்கு இடையே வாழ்கிறார்கள்: - அவர்களுடைய பூர்வீகக் கலாச்சாரம் - கடுமையான, விலையுயர்ந்த அமெரிக்க அமைப்பு. அவர்கள் இப்படி வேலை செய்கிறார்கள்: - சுகாதார உதவியாளர்கள் - சுத்தம் செய்பவர்கள் - உணவு சேவையாளர்கள் - குழந்தை பராமரிப்பாளர்கள் - ஓட்டுநர்கள் - கலாச்சார இடைத்தரகர்கள்.

அவர்கள் இரண்டு மொழிகள் பேசுகிறார்கள், குழந்தைகளை வளர்க்கிறார்கள், பெரிய குடும்பங்களைத் தாங்குகிறார்கள். இடைவிடாமல்.

அவர்களுடைய இல்லாமை கலாச்சாரமும் பொருளாதாரமும் சார்ந்தது: அவர்கள் சமூகங்களின் உந்து சக்தி, ஆனால் சமூகம் அவர்களை ஒரு சேவை இருப்பாகவே நடத்துகிறது.

எண்களாகக் கண்ணில் படுகிறார்கள், மனிதர்களாகக் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை.

சமூகப் பணியில் வேலை செய்யும் பெண் - 38 வயது

மினசோட்டா சமூக சேவைகளில் பெருமளவு முதலீடு செய்கிறது. ஆனால் உண்மையான வேலையைச் செய்பவர்கள் எப்போதும் பெண்களே: குடும்ப மையங்களில், கல்வித் திட்டங்களில், காப்பகங்களில், பொது நிலையங்களில்.

அவர்களை "சமூகத் தேவதைகள்" என்று அழைக்கிறார்கள். அவர்கள் குறைந்த ஊதியம் பெறும், அளவுக்கு மீறி உழைக்கும் பணியாளர்கள்.

தாங்குவதற்குக் கடினமான கதைகள், இடைவிடாத அவசரநிலைகள், போதுமான கருவிகள் இல்லாமல் உதவ வேண்டிய மனிதர்கள், தொடர்ந்த உணர்வு நிர்வாகம்.

அவர்களுடைய இல்லாமை தொழில் சார்ந்தது: அவர்கள் சமூகத்தின் மிகப் பலவீனமான பகுதியைத் தாங்குகிறார்கள், ஆனால் அமைப்பால் அவர்களைத் தாங்க முடியவில்லை.

நீண்ட குளிக்காலங்களின் பெண் - 50 வயது

குளிக்காலத்தில் மினசோட்டா இன்னொரு கிரகம் போல: மாதக்கணக்கில் பனி, பனிக்கட்டிச் சாலைகள், கட்டாயத் தனிமை. உள்நாட்டுப் பகுதிகளிலும் சிறிய ஊர்களிலும் பெண்கள் வாழ்வது: - எல்லாவற்றிலிருந்தும் கிலோமீட்டர்கள் தொலைவில் - குறைவான மருத்துவ வசதி - சலிப்பூட்டும் அன்றாட வழக்கம் - ஆதரவு வலைப்பின்னல்கள் இல்லாத குடும்பப் பிரச்சினைகள் - தலைக்குள்ளும் நுழைந்துவிடும் குளிக்காலம்.

நீங்கள் தொலைவில் இருக்கும்போது, தனியாக இருக்கிறீர்கள். மினசோட்டாவில் நீங்கள் தனியாக இருக்கும்போது, யாரும் பார்ப்பதில்லை.

அவளுடைய இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: பனியில், தூரத்தில், மௌனத்தில் அவள் மறைந்துபோகிறாள்.

அத்தியாவசியத் துறைகள் - 40 வயது

மினசோட்டா மூன்று தூண்களின் மேல் நிற்கும் மாநிலம்: - சுகாதாரம் - கல்வி - உணவு விநியோகம்.

பெண்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் மூன்று துறைகள். நீண்ட பணிநேரங்கள், உயர்ந்த அளவிலான பொறுப்பு, ஊழியர் பற்றாக்குறை, இடைவிடாத மன அழுத்தம்.

வெப்பநிலை -25-க்கு இறங்கும்போதும் மாநிலத்தை இயங்க வைப்பவர்கள் அவர்கள்தான். நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாலும் ஒதுங்கிக்கொள்ள முடியாதவர்கள் அவர்கள்தான்.

அவர்களுடைய இல்லாமை செயல்பாடு சார்ந்தது: அவர்களால் நிற்க முடியாது, ஆனால் அவர்களைப் பாதுகாக்க யாரும் ஓர் அமைப்பைக் கட்டுவதில்லை.

பின்னூரை - மினசோட்டா

மினசோட்டா வெளியே குளிர்ந்ததாகவும் வெளியே வெதுவெதுப்பாகவும் இருக்கும் மாநிலம். பெண்கள் எல்லாவற்றையும் சமநிலையில் வைத்திருக்கிறார்கள்: புலம்பெயர்ந்த சமூகங்கள், சமூக சேவைகள், சுகாதாரம், பள்ளிகள், தனிமைப்பட்ட குடும்பங்கள்.

அவர்களுடைய இல்லாமை மூன்று கூறுகளால் ஆனது: - உறைபனி - மௌனம் - அங்கீகாரமற்ற பொறுப்பு. குழப்பம் இல்லை, சத்தம் இல்லை, கண்கவர் வன்முறை

இல்லை. தின்றுவிடும் ஓர் அமைதி மட்டுமே இருக்கிறது.

சிந்தனை - மினசோட்டா

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் தனக்கே உரிய வடிவத்தைக் காட்டுகிறது. மினசோட்டா "மிகவும் நாகரிகமான" ஒன்றைக் காட்டுகிறது: வெளித்தோற்றமான அன்பின் மூலம் அழிப்பு.

இங்கே அவர்கள் உங்களைப் பார்த்துக் கத்துவதில்லை. வெளிப்படையாக உங்களைத் தடுப்பதில்லை. உங்களைத் தாக்குவதில்லை.

அவர்கள் வெறுமனே உங்களைத் தனியாகச் செயல்பட விட்டுவிடுகிறார்கள். நீங்கள் எப்போதும் செயல்பட வேண்டும்.

மினசோட்டா என்பது பெண்கள் பலவீனமானவர்கள் என்பதால் அல்ல, உதவி பெற முடியாத அளவுக்கு வலிமையானவர்கள் என்பதால் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்களாகும் மாநிலம்.

அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் மிக முக்கியமானது: "நல்ல" மாநிலங்களிலும் குறிப்பிடத்தக்க இல்லாமைகள் உண்டு என்று காட்டுவதற்காக.

மிசிசிப்பி

மிசிசிப்பி ஆழமான தெற்கின் இதயம். தன் வரலாற்றின் சுமையை இன்னும் சுமக்கும் மாநிலம் இது: அடிமைத்தனம், வேரூன்றிய வறுமை, இனப் பிரிவினை, சேவைகள் இல்லாமை, குறைந்தபட்ச உள்கட்டமைப்பு, நிதி பற்றாக்குறையுள்ள கல்வி.

பெண்ணாகப் பிறப்பது என்றால் மூன்று தடைகளோடு தொடங்குவது என்று பொருள்படும் இடங்களில் இதுவும் ஒன்று: - பரம்பரை வறுமை - கடுமையான குடும்பப் பாத்திரங்கள் - எதையும் வழங்காத மாநிலம். இங்கே பெண்கள் ஏதோ ஒரு நிகழ்வால் மறைந்துபோவதில்லை. தங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக ஒருபோதும் வடிவமைக்கப்படாத ஒரு சமூகத்தில் வாழ்வதால் மறைந்துபோகிறார்கள்.

மிசிசிப்பியில் பெண்களின் இல்லாமை முழுமையானது: பொருளாதாரம், கலாச்சாரம், சுகாதாரம், அரசியல், இனம் சார்ந்தது.

பெண்கள் எல்லாவற்றையும் தாங்கி, எதையும் பெறாத மாநிலம் இது.

டெல்டாவின் ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கப் பெண் - 40 வயது

மிசிசிப்பி டெல்டா அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் மிக ஏழ்மையான இடங்களில் ஒன்று. கலாச்சாரத்திலும் இசையிலும் வரலாற்றிலும் அசாதாரணமாகச் செழித்தது, ஆனாலும் அரசியல் புறக்கணிப்பாலும் சேவைகள் இல்லாமையாலும் பெரும் ஏற்றத்தாழ்வாலும் சீரழிக்கப்பட்டது.

இங்கே ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கப் பெண் சமூகத்தின் அச்சாணி: - குழந்தைகளையும் பேர்க்குழந்தைகளையும் வளர்க்கிறாள் - பலவீனமான பள்ளிகளில் வேலை செய்கிறாள் - குடும்பப் பராமரிப்பை வழங்குகிறாள் - ஓய்வு இல்லங்களில் பணிநேர முறையில் வேலை செய்கிறாள் - வீடுகளையும் நிலையங்களையும் சுத்தம் செய்கிறாள் - முழுச் சுற்றுப்புறத்தையும் தாங்குகிறாள்.

அவள் இல்லாமல், டெல்டா ஒரே நாளில் இடிந்து விழுந்துவிடும்.

அவளுடைய இல்லாமை வரலாறும் இனமும் சார்ந்தது: மாநிலம் அவளை ஒருபோதும் எதன் மையத்திலும் வைத்ததில்லை. அவள் எல்லாவற்றையும் தருகிறாள், எதையும் பெறுவதில்லை.

அதிக வறுமையுள்ள கிராமப்புறங்களின் பெண் - 48 வயது

கிராமப்புற மிசிசிப்பி பரந்தது. சின்னஞ்சிறு ஊர்கள், தொலைதூர வீடுகள், எங்கும் தேவாலயங்கள், கிட்டத்தட்ட இல்லாத மருத்துவமனைகள்.

பெண் இவற்றோடு வாழ்கிறாள்: -
எல்லாவற்றிலிருந்தும் மைல்கள் தொலைவில் -
சிகிச்சை பெறாத நாள்பட்ட உடல்நலப் பிரச்சினைகள் -
குறைந்தபட்சப் போக்குவரத்து - பருவகால அல்லது நிலையற்ற வேலைகள் - பராமரிக்கக் கடினமான பழைய வீடுகள் - ஒரு வாழ்க்கை முறையாகவே மாறிவிடும் தனிமை உணர்வு.

ஓர் அவசரநிலை ஏற்பட்டால், யாரும் நேரத்துக்கு வந்து சேர்வதில்லை.

அவளுடைய இல்லாமை புவியியல் சார்ந்தது: அடைய முடியாத அளவுக்குத் தொலைவில், கேட்கப்பட முடியாத அளவுக்கு ஏழ்மையில் அவள் வாழ்கிறாள்.

மிகக் கீழ்நிலைச் சேவைகளில் வேலை செய்யும் பெண் - 33 வயது

நாட்டில் மிகக் குறைந்த ஊதியம் உள்ள மாநிலங்களில் மிசிசிப்பியும் ஒன்று. இந்த வேலைகள், தவறாமல்,

பெண்களுக்கே.

இங்கே பெண் வேலை செய்யும் இடங்கள்: – மலிவு விலைச் சங்கிலிக் கடைகள் – மலிவு விலைப் பல்பொருள் அங்காடிகள் – துரித உணவகங்கள் – சுத்தம் செய்தல் – நோயாளிகளுக்கும் முதியவர்களுக்கும் முறைசாரா பராமரிப்பு – பதிவு செய்யப்படாத குழந்தை பராமரிப்பு.

கடினமான பணிநேரங்கள், உரிமைகள் இல்லை, நிலையான நேரங்கள் இல்லை. அவள் கடுமையாக உழைக்கிறாள், குறைவாகச் சம்பாதிக்கிறாள், உயிர் பிழைக்கிறாள்.

அவளுடைய இல்லாமை பொருளாதாரம் சார்ந்தது: அவளுடைய உழைப்பு இல்லாமல் மிசிசிப்பி மெதுவாக நின்றுவிடும், ஆனால் மாநிலம் அவளை யார் வேண்டுமானாலும் மாற்றீடு செய்யக்கூடியவள் போல நடத்துகிறது.

மதப் பாரம்பரியத்துக்குள் சிக்கிய பெண் - 55 வயது

மிசிசிப்பியில் மதம் ஒரு காரணி அல்ல. அது ஓர் அமைப்பு.

இங்கே பெண் இப்படி இருக்க வேண்டும்: – தாயாக இருக்க வேண்டும் – பக்தியுள்ளவளாக இருக்க வேண்டும் – குடும்பத்தின் ஆதாரமாக இருக்க வேண்டும் – ஒழுக்க முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டும் – தான் “வலிமையாக” இல்லாதபோதும் “வலிமையாக” இருக்க வேண்டும்.

களங்கம் இல்லாமல் அவள் பிரிந்து செல்ல முடியாது. மதிப்பீட்டைத் தூண்டாமல் தன் வாழ்க்கையை மாற்ற

முடியாது. தன் குடும்பத்துக்கு முன் தன்னை வைக்க முடியாது.

அவளுடைய இல்லாமை கலாச்சாரமும் உணர்வும் சார்ந்தது: எல்லோரையும் தாங்குவதற்காக அவள் வளர்க்கப்பட்டாள், ஆனால் யாரும் அவளைத் தாங்குவதில்லை.

பின்னூரை - மிசிசிப்பி

மிசிசிப்பி மாற்றத்தில் மிக மெதுவான மாநிலம். இந்த மெதுவில், பெண்கள் தொலைந்துபோகிறார்கள்.

பள்ளிகளையும் கடைகளையும் தேவாலயங்களையும் குடும்பங்களையும் சமூகங்களையும் இயங்க வைப்பவர்கள் அவர்கள்தான். அரசாங்கத்தால் முடியாததை ஒன்றாகப் பிடித்து வைத்திருப்பவர்கள் அவர்கள்தான்.

ஆனாலும், அவர்களை ஒருபோதும் மையமாகக் கருதாத ஓர் அமைப்புக்குள் அவர்கள் மறைந்துபோகிறார்கள்.

இங்கே இல்லாமை ஒரு விபத்து அல்ல. அது ஒரு பாரம்பரியம்.

சிந்தனை - மிசிசிப்பி

ஒவ்வொரு மாநிலமும் இல்லாமையின் ஒரு வடிவத்தைக் காட்டுகிறது. மிசிசிப்பி மிகப் பழமையான, மிகக் கொடூரமான வடிவத்தைக் காட்டுகிறது.

இங்கே பெண்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்கள் மட்டுமல்ல. அவர்கள் இயல்பாகவே இருப்பார்கள் என்று எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். ஓர் இயற்கை

வளமாகக் கருதப்படுகிறார்கள்: எப்போதும்
கிடைப்பவர்கள், ஒருபோதும் பாதுகாக்கப்படாதவர்கள்.

மிசிசிப்பி ஒரு கடுமையான உண்மையை
நிரூபிக்கிறது: வரலாறு மாறாதபோது, பெண்களே மிக
அதிக விலையைச் செலுத்துகிறார்கள்.

அதனால்தான் இந்த அத்தியாயம் இந்தப் பாகத்தின்
மிக முக்கியமான அத்தியாயங்களில் ஒன்று: ஏனெனில்
மாநிலம் முழுத் தலைமுறைகளையும் கைவிட்டு,
அவர்களைக் காப்பாற்றப் பெண்களை
எதிர்பார்க்கும்போது என்ன மிஞ்சுகிறது என்பதை அது
காட்டுகிறது.

Ferdinando Frega